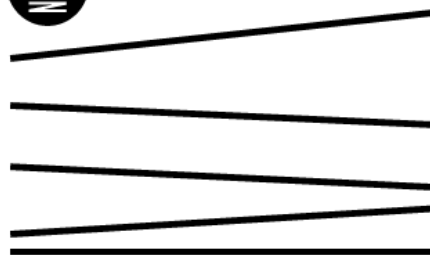

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Betty, et Engelsk Fruentimmers ulykkelige
Tildragelser.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt og bekostet i det Kongelige
Universitets Bogtrykkerie af A. H. Godiches
Efterleverske, 1772

Fysiske størrelse | Physical extent:

128 s.

DK

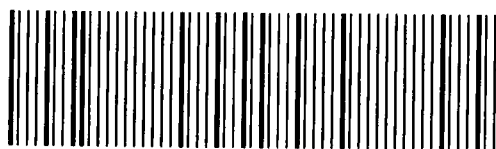
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022510801

Betty,
et Engelsk
Fruentimmers
ulykkelige
Liddragelser.

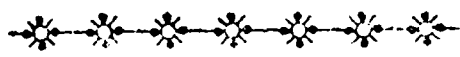
Kiøbenhavn 1772.

Trykt og bekostet i det Kongelige Universitets Bog-
trykkerie af N. S. Godiches Efterleverste, som
første Forlægger, ved S. C. Godiche.

 Jeg tvivler ikke paa, at jo de fleeste,
i det mindste mange vil, naar de
læser dette, tænke, hvorfor min
Autor ikke heller har foretaget sig at skrive no-
get, som var meere nyttigt, men jeg vil svare,
jeg skriver ingenslunde for at fortjene Roes, men
allene for at give Underretning om mine Tildra-
gelsler, hvoraf fuldkommelingen kan læres, hvor
lidet der er ved Rigdom og en høy Stand, og
hvor daarlige de ere, som sætte deres Tillid der-
til, men at tvertimod et roligt og fornøyet Sind
med Livets Ophold er det, som egentlig kan give
en sand Lyksalighed. Jeg skriver derfor allene
A 2 disse

disse mine Tildragelser, paa det at andre af mit Exempel kand voate sig for ikke saa hastig at lade sig indtage af Verdens forføriske Smigren, men derimod af al Magt at beslutte sig paa Dyden.

Jeg ulukfsalige Betty, som i al min Levetid har været en Lykkes Kasse-Bold, er fød i den berømte Stad L***, Himlen forundte mig ikke at see den, som havde fød mig til Verden, thi hun dede strax, efterat jeg var fød, og gav min Fader allene mig til deptomere at forsøge hans Sorg, saasom han derved dagligen blev erindret om sin elskelige Gemahls Død.

Min Fader, som en fornemme Adelsmand, sparede intet af alt det, som kunde giøre mig værdig til den Stand, jeg var fød udi, men just, da jeg levede i min største Lykfsalighed, behagede det Himmelen at forandre al min Glæde paa engang til den bittreste Modgang, i det den betog mig det eneste Haab, jeg havde i Verden, nemlig, min kiære Fader: Enhver kand let slutte, hvorledes jeg var til Mode ved denne bedrøvelige Scene. Ach! Gud, naar jeg tænker derpaa, forlader mig al Sands, og jeg henfalder i den stærkeste Afmagt; Jeg soledede ikke just det fuldkomne Tab, før end to Maaneder efter hans Død, da hans Creditorer bemægtigede

gede sig hans Gods og lode mig neppe beholde mine Klæder og andre smaa Sager til i Fremtiden at ernære mit kummerlige og elendige Liv. Jeg blev ved denne Behandling ligesom uden for mig selv; Jeg bebrejdede Himmelen dens Ubarmhiertighed, og var i denne fortvivlede Tilstand betænkt paa at skille mig ved et kummerfuldt og bedrøveligt Liv, men Himmelen, som vaager over alle vore Foretagender, befriede mig fra denne saa afskyelige Gierning ved at give mig et lidet Blink af Trøst midt i min største Bedrøvelse og Naserie, i det den lærte mig med Taalmodighed at underkaste mig den Alviises Bestikkelse og at vente paa det Udfald, den engang vilde forskaffe mine Omstændigheder. Jeg tog altsaa min Tilflugt til et Fruentimmer, ved Navn Madame Timan, som tilforn havde tient min Fader; Denne, saasom hun ved hendes Mands Død var giort til Ehre af mange Midler, lovede i alle Maader at antage sig mig og for fuldkommelingen at overbevise mig derom tilbød hun mig sit Huus og bad mig at leve hos hende ikke som en fremmed men som en, der ligesaavel som hun var Ehre af alt det, hun havde. Min Glæde er ikke at beskrive over dette Tilbud, jeg faldt min Velgiørerske om Halsen og med de bevægeligste og mest hjerterørende Ord beviste Hende min

Taknemmelighed. Jeg levede nu en lang Tiid i den største Rolighed, og tænkte paa intet andet, end at takke Himmelen, der saa troligen havde holdet sin Haand over mig og bevaret mig fra at blive et Rov for den grusomme Skiebne, som truede mig, indtil endelig min Rolighed blev forstyrret og tilintetgjort ved følgende ullykkelige Tildragelse:

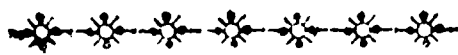
En ung Adelsmand, ved Navn Tourmont, som formedelst de mange herlige Egenskaber, han besad, blev holdt for den anseeligste Cavalier paa den Tiid, kom en Aften ind til mig i mit Kammer, og i det han kastede sig ned for mine Fødder bad, at jeg dog vilde tiene ham udi een Ting, hvorpaa, han sagde, at al hans tiemelige Lyksalighed beroede. Jeg spurgte ham strax, hvad det var og lovede, at jeg i alle Ting, saavidt det stod i min Magt, vilde være ham til Tieneste. Nu vel an da! Allerdenligste, sagde han, jeg forlanger ikkun denne ene Ting af Dem, nemlig: Elsk De mig ligesaa oprigtig, som jeg elsker Dem.

Jeg blev ved denne Erklæring indtaget af en Blufærdighed, som paalagde mig en lang Stiltienhed, dog, da jeg var kommet mig lidt af min Forvirrelse, svarede jeg ham, at det var en Sag, som udfordrede en næyere Betænkning,

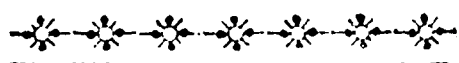
og

og sagde, at jeg ikkun havde lovet at tiene ham i det, som stod i min Magt, men da dette, som han begierte af mig, nu ikke stod i min Magt, maatte han ikke fortryde paa, at jeg tog mine Ord tilbage. Han faldt herudover ligesom i det stærkeste Raserie; Grusomme! sagde han, fand De dog saaledes pine den, som oprigtig elsker Dem; Kand De saaledes belønne dens Kierlighed med Foragt, som allene søger Deres Lyksalighed; Mine Dyne skal aldrig mere see den Dag, paa hvilken den umilde Skiebne har tilluft Bettys Hierte for mine Bønner; I det samme greb han til sin Kaarde, og havde nær begaaet den afskyeligste Gierning, hvis jeg ikke havde løbet til og hindret ham fra saa grusomt et Forsæt. Jeg forestillede ham derpaa de Pligter, han efter Religionen var forbunden til at iagttage, han vilde aldeles ikke tage imod nogen Lærdom, men fastede sig igien ned for mine Fædder, og med de bevægeligste Ord bad mig at forfærte hans Kummer, indtil endelig mit Hierte, som allerede var indtaget baade af Kierlighed og Taknemmelighed, bevilgede hans Kierlighed. Vi forklarede da for hverandre med de meest indtagende Ord vores nye Kierlighed, og besluttede at leve allene for hinanden.

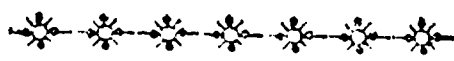

To Maaneder løb saaledes hen i de aller-
 sedeste Fornøielser, og det syntes, som Skiebnen
 nu var fied af at forfølge mig længere, da jeg
 og min Kiæreste en Dag foretog os en liden Tour
 uden for Byen. Da vi nu formedelst den stærke
 Heede af Solen bleve noget udmattede, satte
 vi os ned paa en liden Græsbank, og fornøiede
 os med at tale om vores nye Kierlighed, der nu
 snart skulde fuldkommes ved et uopløseligt Egte-
 skab, da vi i det samme hørde et Skud. Jeg
 saae mig tilbage for at observere, hvor Skuddet
 kom fra, men Gud! hvor blev jeg ikke forkræk-
 ket, da jeg saae min Kiæreste falde ned for mig,
 svømmende i sit eget Blod. Jeg kastede mig i
 det største Raserie ned paa hans Legeme; Jeg
 vædede hans Ansigt med mine Taarer, og tryk-
 kede det til mit Bryst, men ach! den kierligste
 Elskere havde neppe saa megen Tiid tilbage at
 leve udi, at han med halv afbrudte Ord fik sagt:
 Jeg døer! men Himmelen skal antage sig den
 ulnksalige og uskyldige Betty; Han kystede
 mig derpaa til sit Bryst og med det samme op-
 gav Aanden. Jeg forfaldt her til det yderste
 Raserie, jeg forbandede Himmelen, Uretfær-
 dige! sagde jeg, er det at belønne Dyden, hvor-
 paa jeg faldt i Asmagt. En rig Kiøbmand,
 som var kommen tiløbende, og havde været
 Bidne

Bidne til denne Tragoedie, kom mig til Hielp, og ved sin store Menneſke-Kierlighed og Omhyggelighed bragte mig til Rette igien. Saaſnart jeg aabnede Øynene, var det for at bebreide Himmelen sin Haardhed, og at beklage en ſaa kierlig Elſkeres Død, og ſtrar derpaa faldt jeg hen i Afmagt igien.

Omsider fik han udfrittet af mig mit Opholds-Eted, hvorpaa han lod mig ſætte i ſin Bogn, og fiere hjem. Min Belgjørerſke blev meget bedrøvet over at ſee mig i en ſaa elendig Tilſtand; Hun ſegte ved de allerſtærkeſte Trøſte-Grunde at ſætte mit Sind i Rolighed, men det tog alt mere og mere til, og jeg faldt to Timer derefter i en hidſig Feber. Hun lod ſtrar hendte en Læge, ſom ved ſin Ankomſt forſikrede, at der aldeles intet Haab var til Livet, dog vilde han giøre ſin yderſte Glid, at ſee mit Liv conſerve-ret; Formedelt ſin ſtore Erfarenhed i Lægekunſten og den Omhyggelighed, med hvilken han oppaſſede ſine Patienter, bragte han mig efter 6 Ugers Forløb til fuldkommen Helbred igien, men de Ulykker, ſom var hendet mig, ſvævede mig ſtedſe for Øynene, og gjorde, at jeg henbragte en lang Tiid med Suk og Graad, og ſandelig, naar jeg endnu ſkriver dette, vidner mine Øyne fuldkommen om det, ſom gaaer for ſig i mit Hierte.

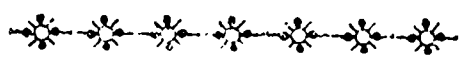
Jeg blev nu endelig fied af et saa kummer-
 ligt og elendigt Liv, og da det Sted, hvor jeg op-
 holdt mig, gav mig hver Dag frisk Erindring
 om min Ulyksalighed, besluttede jeg at forlade
 det, og reyse til P***, hvor jeg af min Fader
 var berettet, at skulde have en Nærpaarørende.
 Jeg aabenbarede dette for min Belgiererske, hun
 segte ved de allerkroftigste bevægende Grunde
 at formaae mig til at staae fra mit Forsæt, deels
 ved at forestille mig Reysens Besværlighed, deels
 hvor uvis Udsaldet af samme kunde blive, men
 Himmelen, som maaskee havde bestemt mig for
 flere Modgange, tillod mig en at følge dette
 min Belgiererskes trohiertige Raad. Thi jeg
 blev ubevægelig ved det, jeg engang havde be-
 sluttet. Da hun nu endelig fornam, at al hen-
 des Bøn var forgieves, afled hun at anmode
 mig mere derom og lovede mig, at giøre alting
 færdig til min Reyses Fortsættelse, dog forsik-
 rede hun, hvor ondt det gjorde hende at skilles
 ved en saa oprigtig Veninde.

Da nu alting var i Stand, nærmede en-
 delig den Tiid sig, som skulde giøre vor Skils-
 misse og min Ulykke fuldkommen. Skilsmissen
 var haard og bevægelig, naar jeg betænker det
 Gode, jeg skildte mig ved, og den Fare, som
 jeg tvertimod styrtede mig udi; Jeg fastede mig om
 hendes

hendes Hals og, saa got, som mine Taare vilde tillade mig det, forsikrede hende om min Taknemmelighed, jeg bad Himmelen belønne hendes Godhed og Dyd, og forsikrede hende, at Graværelsen skulde ingenlunde formindske den Kierlighed, jeg bar til hende. Jeg steg derpaa i Bognen, og maatte mine Taare være Vidne til, hvor ondt denne Skilsmisse gjorde mig.

Jeg reyste nu udaf Byen ledsaget af en Kudsk og en Tienere. Den hele Dag var Reisen meget behagelig, men mod Alstenen begyndte Lusten at blive tyn; og en sort Sky beklædede hele Horizonten, vi kunde altsaa ikke see det mindste af Byen for os, og saasom mine Folk vare ligesaa ukyndige, som jeg, besluttede jeg, at lade Hestene gaae stolende paa, at de nok skulde see Veien.

Vi reisste saaledes i tre Timer i den allerstørste Uvisshed, frygtende hvert Øyeblik for ulukkelige Tilfælde, da Hestene i det samme med et stode stille; Min Kudsk steg af Bognen, for at vilde see, hvad der kunde være Aarsag dertil. Men Gud! hvor blev jeg forfækket, da jeg hørte ham at plumpe i Vand, i Steden for at springe paa Jorden, og ynkelig at raabe om Hielp. Jeg befalede strax min Tienere at anvende al muelig Gliid for at see ham reddet,
men

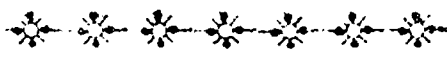

men hvad tiende det til andet, end at mere fordoble min Skræk, thi jeg hørte dem begge paa lige Maade at raabe om Redning.

Jeg maatte saaledes en heel Time høre paa deres ynkkelige Klage og Raab, uden at kunde bevise dem anden Hielp, end at beklage dem i mit Hierte. Jeg begyndte nu ret at betragte min Tilstand og at bebreide mig, at jeg ikke havde efterfulgt min Belgiererskes Raad og troehiertige Formaning. Jeg saae mig paa et øde Sted forladt af alle Folk og udsat for alle Farer saavel af de grumme Dyr, som af onde og ugudelige Mennesker. Jeg paakaldede Himmelen om sin Bistand, jeg bad med grædende Taare, at, om det var dens behagelige Villie, at jeg længere skulde prøves, den dog, i hvad Modgang den end vilde tilføje mig, vilde bevare min Ære, at den ikke ogsaa skulde blive et Rov for den umilde Skiebne. Udmattet af Graad og Bekymring faldt jeg i Søvn og sov, jeg veed ikke selv hvortlænge, førend jeg blev opvakt ved Lyden af et Horn. Jeg vaagnede meget forskrækket op og i det jeg kastede mine Øyne hen til den ene Side af Bognen blev jeg et Menneske vaer af en hæs- lig Udseende med en Sabel ved Siden; Jeg kunde strax kiende af hvad for en Profession han var, nemlig en Røver. Da jeg nu saae,
at

at der for menneskelige Dyne ingen Hielp fandtes for mig, befalede jeg mig i Himmelenes Varetægt, og besluttede med Taalmodighed at oppebie min Skiebnes Dom. Ach Gud! tænkte jeg ved mig selv, hvor daarlig er ikke det menneskelige Hjerte, hvor let fand det ikke lade sig bestride af den udvortes Anseelse, som ofte forstiller meget herlige og gode Ting, og dog altid fører til Fordervelse og Undergang; Retfærdige Gud bleve vi altid paa dine Bøne, fulgte vi alletider dine Styrelser, da bleve vi og vist befriede fra mange ulhykkelige Tilfælde, som ellers møde os. Men jeg blev snart forstyrret i mine Tanker af tvende andre Røvere, som komme ansettende til Hest. Disse fik strax Befaling at føre mig til deres Opholds-Sted og nøye at forvare mig. Hans Befaling blev strax efterlevet, og efter en Times Forløb anlangede vi til denne fæle og affkyelige Boelig, hvor enhver Ting, som mødte, lærte mig fuldkommeligen at kiende saavel Affkyeligheden af deres Laster, som Storheden af min Uhykke. Jeg blev strax indsluttet i et sælt og ildelugtende Kammer, og var den eneste Trest, jeg havde, denne, at jeg var ene og altsaa i Stilhed kunde begræde min Uhyksalighed.

Da jeg nu under Graad og Taare samt Bøn til Himmelen om Befrielse af min Elendighed

dighed havde henbragt tvende Dage, saae jeg
 den tredie Dag om Morgenens Døren at blive
 aabnet og tvende af Røverne at komme indbæ-
 rende med et Menneske, som jeg af de mange
 Blesurer, han havde, kunde slutte at have giort
 stærk Modstand; De kastede ham paa noget
 Straae paa en Brir, og efterat de havde for-
 synet mig med lidt mullet Brød gik de bort og
 gav mig Tid til fuldkommen at kiende min Ulyk-
 salighed. Et nyt Optog, som ikke tiende til an-
 det, end destomere at fornye vor Ulyksalighed.
 Dette unge Menneske klagede sig ynkeligen, be-
 breidede Skiebnen sin Haardhed, og bad Him-
 melen, at den dog snart vilde skille ham ved et
 Liv, der alletider skulde være underkastet saa
 mange Ulykker, snart igien, naar Pinen af hans
 Blesurer blev for stærk, forbandede han sin
 Fødsels-Dag, og kaldede Himmelen uretfærdig,
 ja hans Tilstand var saa ynkelig, at den kunde
 have bevæget det allersteenhaardeste Hierte. Jeg
 gik hen til ham, satte mig ved Siden af ham og
 saa got, som min Tilstand vilde tillade det, søgte
 at trøste ham, men det var alt forgievet; Han
 blev bestandig ved at klage, indtil han endelig,
 udmattet af Sorg og Smærter faldt i Søvn.

Neppe havde jeg stillet mit Sind lidt til
 Rolighed, førend een af Røverne traadde ind i
 Kamme-

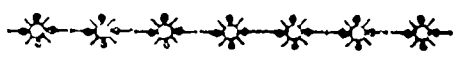

Kammeret; Denne forføyede sig hen til mig og med de mest naragtige Ord gav mig sin Kierlighed tilkiende; Han fortalte mig, at han var Anfører for Røverne, og at han, da han af mit Udseende kunde giette sig til, at jeg maatte være af Stand, havde besluttet, at giere mig til Ehre af alt det, han havde, som var utrolige Summer, ved at tage mig til Ægte og sluttede med at bede mig, at jeg neye maatte vogte mig for at afslaae hans Tilbud; Saasom jeg nu over dette Tilbud blevmeget forbittret, svarede jeg ham meget kort og i den største Jorighed, at jeg havde besluttet før at lade mig myrde, end ægte en Røver og bad, at han aldrig maatte vente det af mig, som stridede imod min Stand og Ære. Han blev over dette mit Svar ligesom rasende, Ulykkelige, saade han, jeg skal nok lære dig at fortryde din Ubesindighed, naar du føler Frugten af min Brede. Han gik derpaa meget hastig og forbittret bort, men kom strax tilbage med tvende andre, som havde med sig en Blok; De tog strax tvende tykke Jern-Pænker, og med samme satte mig fast til Blokken, og efter at de havde givet mig 30 Slag af Pidske paa mit bare Legeme, gik de bort og slog Døren til. Her fik ret min Ulykke sin Fuldkommenhed; Gud! tænkte jeg, du, som saa troligen forsvarer dine, hielp
dog

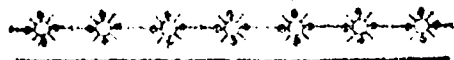
dog mig Ulyksalige! Lad Himmel din Brede formildes og viis Naade imod en Elendig, forført mine Dage, saa forførtes og min Pine, det gielder din Ære, hielp derfor, og lad min Dyd og Ære, som ved din Hielp hidindtil er bleven bevaret, ikke blive et Rov for disse ugudelige Menneskers fæiske Tilbøieligheder; Himmel! jeg befaler mig i din Haand, viis, at du er mægtig og god ved det, at du frelser og forløser mig fra denne min Elendighed; Jeg faldt derpaa i en stærk Graad formedelst Erindringen af min forrige Tilstand, og udmattet af samme faldt jeg i Rolighed.

Nu begyndte endelig det unge Menneske at komme sig efter sine Blessurer og da han var saaledes, at han nogenledes kunde forlade sit elendige Veye, kom han hen til mig og efterat han havde bedet om, at det maatte være ham tilladt at tale med mig, sagde han: Madame, omendskönt Skiebnen har nægtet mig den Ære at kiende Dem, saa overbeviser dog det, som jeg allerede har seet og hørt, mig fuldkommeligen om Deres Stands Høyhed og Gemnets Størhed, omendskönt den nu skiules af den Skye af Elendighed, som vi begge er belagt med. Den Tiid, man bragte mig ind i dette afskyelige Fængsel, erindrer jeg, omendskönt den
meste

meste Sands var mig betaget formedelst Smerte af mine Blesurer, at en af Røverne gjorde hende et Tilbud, og da jeg fandt slutte, at samme maae have været om Egtteskab, saa er mit Raad, at De anstiller Dem, som De har fortrydt det Afslag, De har gjort ham, og er villig til at indgaae det Forslag, han har gjort Dem om Egtteskab. Herved vil han useilbarlig blive meget vel tilmode, han vil give Dem Deres Frihed, og give Dem Tilladelse til at skalte og valte efter eget Tykke. Naar de nu renser ud paa Gangst, er det os en let Sag at begive os paa Flugten, da jeg veed en Ben, hvor vi sikker fandt flygte igiennem, uden at frygte for Overfald af disse ugudelige Mennesker. Jeg blev ligesom levende ved dette Raad og forsikrede, at jeg, omendskiønt det faldt mig tungt, da jeg bar saadan Afskyelighed for disse Mennesker, dog vilde efterleve hans Raad, naar jeg derved kunde hielpes os noget i vores Frelse.

Vi fornøiede os med at tale om vores Flugt, og samme forsødede saaledes vor Smerte, at vi nu ikke mere tænkte paa vores Ulyksalighed, men allene ventede med Længsel paa den Dag, der skulde forandre vore Omstændigheder og sætte os paa frie Fod igien, da i det samme een af Røverne kom ind i Kammeret; Saa snart jeg saa ham, bad jeg ham, at han vilde gaae
B hen

hen til sin Herre og sige ham, at jeg havde noget at tale med ham, som var os begge magtpaaliggende. Han kom strax og, efterat jeg havde bedet ham sætte sig ned hos mig paa Blokken, sagde jeg til ham: Min Herre! Marsagen hvorfor jeg har ladet Dem hidkalde, er for at give Dem tilkiende, at jeg har fortrødt min Ubefindighed. Jeg forsikrer Dem, at det ingenlunde er skeet af Foragt mod deres Person, men af den Desperation, jeg var bestædt udi i Betragtning af mine Omstændigheder: Jeg beder derfor, at de vil forlade min Hidsighed, da jeg nu, siden jeg fornemmer, at det er Himmels Villie, har fuldkommelingen besluttet at villige Deres Begjæring om Egteskab; I det samme faldt der nogle Tårer af mine Øyne forvoldet af den inderlige Bedrøvelse, jeg bar skjult i mit Hierte. Nøveren, som saae dette, og udlagte det til sin Fordeel, i det han meente, at det var af Fortrydelse over min Ubefindighed, og desuden var hierteglad over sin formeente Erobring, kastede sig ned for mine Fødder, og med de naragtigste Ord undskyldte sin Haardhed imod mig. Han lod mig derpaa strax løse af mine Bænker, og leedte mig ind i et prægtig meubleret Kammere, hvor han gav mig Nøglerne til alle Kammere, og bed mig at leve som en fuldkommen Eiere af alt det, han havde;

havde; han lod mig og vide, at han havde besluttet fjerde Dagen derefter at holde Bryllup med mig, saasom han først skulde udrette et Tog i den nærmeste Skov. Jeg vidste saa vel at forstille mig, at han ikke kunde mærke til nogen List i min Oprigtighed, eller see den Snare, som var stillet for ham.

Han renste derpaa anden Dagen derefter uden ringeste Mistanke bort, ledsaget af de øvrige Røvere. Saasnart de vare komne saa langt bort, at jeg ikke skulde frygte for, at de skulde vende tilbage igien, begav jeg mig hen til Fængselet, hvor det unge Menneske var, og lukkede ham ud. Da dette var skeet, faldt vi begge paa Knæ, og, efterat vi havde takket Himmelen, der havde viist os saa forunderlig en Maade til at befrie os paa, samt tilbedet os dens Hielp og Beskyttelse paa vores Flugt, begav vi os paa Vejen. Ethvert Trin, vi gjorde, var med den yderste Frygt for at blive forfulgt. Imod Aftenen kom vi til en liden Dal, hvor vi udmattede lagde os under Skyggen af Træerne. Formedelst Sangen af Fugle, som i Mængde forsamlede sig i Træerne, og Lyden af et der i Egenen flydende Vandfald, faldt vi strax i Søvn; Vi sov gandske rolig hele Natten, og ved den anbrækkende Dag langede vi, uden at noget betydeligt mødte os, til Staden P***, saasom den ifkun laae nogle

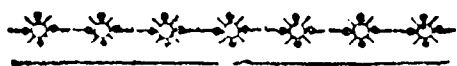

Miile fra den Skov, hvor vi havde hvilet. Vi vidste nu ikke, hvad vi skulde gribe til, ingen kiendte vi, som vi kunde adressere os til, og ingen Penge havde vi, hvormed vi kunde betale for os paa et Værtshuus. Af den Aarsag gik vi frem og tilbage paa Gaderne uden at vide, hvad vi skulde gjøre.

En Mand, som i det samme mødte os, og af vor Klægedragt saae, at vi vare Fremmede, gav sig til at tale med os, og da han mærkede, at vi vare bedrøvede, spurgte os om Aarsagen dertil. Jeg gav ham derpaa kort Underretning om vore Omstændigheder, og sluttede med at bede ham at forbarme sig over to Ulyksalige. Mine Venner, sagde han, Himmelen være lovet, at den sendte mig eder til Hielp, jeg forsikrer eder, at alt, hvad mig hører til, er til eders Tieneste, vær ikke mere som Fremmede, men ansee mig, som Eders Broder, jeg vil igien ansee eder som mine Sødsfende. Han førte os derpaa hjem med sig, og efterat han havde givet os noget at spise og vederqvæge os paa, bad han mig at fornøye sig ved at fortælle ham min Historie, som jeg og forrettede og det paa saa ynkelig en Maade, at han soer paa, at vi aldrig skulde skilles fra ham. Han bad derpaa min ledsagere, hvis Navn var Ormunt, at han

han ogsaa vilde fortælle sin Historie, men han var paa ingen Maade at bringe dertil. Han blev naagtet den Godhed, vores Belgierer, der var en riig og formuende Kiebsmand, dagligen beviiste os, desuagtet bestandig nedslagen og traurig, hvorfor, da Kiebsmanden fornam dette, besværede han ham ikke mere dermed, saasom han nok kunde fornemme, at der maatte være noget mere end almindeligt, der var Aarsag til hans Sorg. Han lod os derpaa anvise hver sit Kammer, og forsikrede, at intet skulde være ham fiærere, end om vi hos ham vilde fordrive al vor øvrige Levetid; Vi takkede ham hver paa sin Side paa det forbindtligste, og begave os til Hvile.

Ach Gud! hvor var jeg glad og fornøjet, jeg tænkte nu ikke mere paa mine forrige ustandne Besværligheder, anvendte al Tid til at takke den Skaber, der saa forunderlig en allene havde hiulpet mig af den Elendighed, jeg var bestæd udi, men endog opvægt et medlidende Hierte til at antage sig min Nød. Gud! tænkte jeg, hvo vil dog tvivle paa din Miskundhed og Barmhiertighed, mon jeg vel har fortient denne Godhed af dig, som saa ofte har fortørnet og gjort dig imod? Hvor ofte har jeg ikke kaldet dig uretfærdig, hvor tit har jeg ikke knurret, naar Hiel-

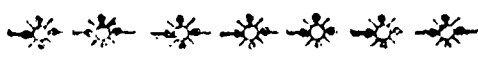
pen syntes at være langt borte og dog alligevel har du bevist mig Naade. Jeg besluttede nu med Taalmodighed i alle Ting, hvordan det end vilde gaae mig, at underkaste mig Himmelens Villie og altid uden Anur at vente paa Udfaldet af dens Haand.

Herpaa lagde jeg mig til at sove, og vogtede ikke, før Soelen skinnede i Kammeret; Jeg begyndte nu ret at leve fornøjet, og Kjøbmanden, som var Enkemand, vidste ikke, hvad han vilde gjøre, som kunde contribuere til vores Lyksalighed. Kort at sige: der manglede os intet af det, som kunde kaldes Lyksalighed, men alt dette uagtet var dog Ormunt stedse bedrøvet, den Sky af Sorg, som stedse svævede for hans Dyne, forarsagede, at han ikke kunde tage Deel i vore Fornøjelser, og derved gjorde et stort Skaar i vor Glæde. Vi anmodede ham ofte om at aabenbare os sine Omstændigheder forholdende ham, hvilken Trøst det var for et ulyksaligt Menneske, at han kunde have en oprigtig Ven, for hvilken han kunde aabenbare sin Elendighed, men alt forgieves, han svarede ikke anderledes end med nogle Suk og med Taarer, som i Hobetal løbe ham ned paa Kinderne, men at bringe ham til at fortælle os nogle af hans Hændelser, var plat umueligt.

En Morgen, da han noget længere end sædvanligt havde opholdt sig i sit Kammer, gik Kiebmanden, som viiste en særdeles Omhyggelighed for ham, ind til ham, men hvor blev han ikke forfækket, da han, i det han aabnede Døren, saae ham ligge paa Gulvet svømmende i sit eget Blod; Kiebmanden gav et stort Skrig af sig, hvorpaa jeg tilligemed flere kom tilløbende, og blev et Vidne til dette elendige Spectakel; Vi forsøgte strax, om der ikke skulde gives Tegn til Liv, men umueligt; Han var allerede gandske kold, hvorfor og Kiebmanden strax i al Stilhed lod ham begrave, for at forekomme al Estertale. Alt, hvad vi fandt efter ham, var et Brev, hvorudi tydeligen fandt sees, af hvad Stand han var, samt Aarsagen til denne grumme Gierning, og saasom jeg har det hos mig, har jeg fundet for got at indføre det, da samme er det eneste, som nogenlunde fandt give Oplysning om hans Person.

Brev til Frøken Cecilia!

Uhyfsalige! = = = skælv, naar Du læser disse Linier, viid, at jeg nu, mens jeg skriver dem, er alt med Guden paa Bredden af den gruesomme Eviighed. Jeg døer, men mit Billede skal stedse følge dig, og mit grusomme Endeligt pine og plage din Samvittighed. Hvor-

fore dempede du min Kierlighed, da du først havde stukket den i Brand? hvorfors vilde du lade mig see en anden indtage det Stæd, hvortil jeg allene havde Fortrinnet? Ugudelige! Du burde med dit Blod have bødet for din Utroskab, men Kierlighed holdt den Haand tilbage, som en billig Fortrydelse havde opvakt til Hævn.

Jeg flyede for dig, da jeg ikke mere maatte elske dig, men al Ulykke forfulgte mig, jeg har søgt at dempe min Kierlighed, men forgieves, saa jeg endnu i denne Time maae tilstaae, at jeg elsker een uværdig. Mit Blod, som jeg nu skal udøse, og det Hjerte, som bliver igien-nemboret, skal vise for hele Verden, at jeg er oprigtig. Jeg deer i den ulykksaligste Tilstand, men Himmelen skal forfølge dig, og mit Blod skal kræve Hævn over dig

For Græd Drimunt.

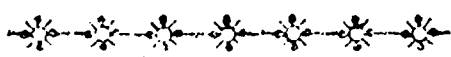
Vi bleve forskrækkede ved at læse dette, og henbragte den heele Dag med at beklage og bejamre dette elendige Menneske i vore Hierter, det gav os Anledning til at fornøye os med adskillige gudelige Samtaler, og fuldkommeligen at kiende, hvor ulykksalig det Menneske er, der ikke vil lade sig styre af Herren, men i alle Ting følge Sindets og Lysternes Billie.

Denne

Denne bedrøvelige Hændelse med Adelsmanden forstyrrede en lang Tid min Rolighed, og gjorde, at jeg ikke med saadan Glæde nød de Fornøielser, der dagligen bleve anrettede for mig; endelig begyndte disse fiedsommelige Forestillelser at bortryddes, og jeg kiendte Storheden af den Lykke, som Himmelen havde forundt mig just paa den Tid, da jeg stod nærmest ved at miste den igien.

Min Velgiørere, som hedte Telesman, kom en Aften hjem fra en liden Spadsere-Tour uden for Byen; Ved hans Hiemkomst beklagede han sig, at være overfalden af en stærk Hoved-
Bee, og en Vengstelse, hvortil han ingen naturlig Marsag kunde finde. Lidt længer ud paa Aftenen begyndte samme saa stærk at tiltage, at han maatte gaae til Sengs, og to Timer derefter befandt han sig i det stærkeste Kaserie. Jeg lod strax hente een af de meest erfarne Læger, men hvortil nyttede det? Ikke til andet, end at forege min Sorg og Bekymring, thi han forsikrede strax ved sin Ankomst, at der var aldeles intet Haab til Liv, og at det var ham umueligt ved al sin Kunst at frelse ham fra den forestaaende Død. Han gjorde dog strax efter min indstændige Begiæring Forsøg med nogle Medicamenter, disse syntes at gjøre al den Virkning, som mit Hierte ønskede.

Min

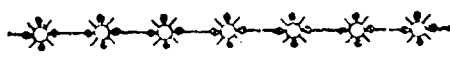

Min Belgierere, som i al den Tid, Kaseriet havde varet, stedse havde ligget med sine Øyne tillufte, slog dem nu op, og saa paa os; Med en slags Forundring blandet med Glæde kiendte han os, som stod omkring ham. Mine Venner, sagde han, forgieves bemøyer I eder med at forekomme en Ting, som er os uforbigiengelig; Jeg mærker allerede, at jeg har saaet Bud at vandre og takke den Skaber, der forløser mig Uffe fra et jordisk Sodoma; Jeg gaaer fornøjet ud af Tiden, da jeg veed, at, saa meget mig er given Kraft og Evne, har jeg opfyldt de Pligter, som Religionen har paalagt mig. Kort at sige, jeg forlader med Glæde dette Muld, som Himme- len har betroet mig, saasom jeg aldrig har fæstet min Tillid dertil, men stedse anseet det, som no- get der langt hastigere kunde mistes end forhver- ves. Et allene foruroliger mig i denne Døds- Stund, nemlig, at jeg ikke saa fuldkommen har kundet vise eder, min kiere Betty, det, som jeg onskede, min Død skal fuldkommen overbe- vise eder om, at jeg elsker eder ligesaa høyt som om I kunde være min Datter, og at en faderlig Kierlighed skal følge mig i Graven. Han bad mig derpaa at komme nærmere hen til sig til Sengen, og saasom han saa, at jeg var færdig at smelte hen i Graad over denne Skilsmisse, trostede

trøstede han mig og bad, at jeg kunstroligen vilde anbefale mig i Himmelenes Beskyttelse, saa skulde Herren, der saa rigeligen forsørger sine, aldrig forlade eller slaae Haanden af mig; Han omfavnede mig derpaa paa det kjerligste, og, efterat han havde velsignet mig, samt bedet mig at holde Maade med min Sorg, og ikke at forterne Himmelen med min Utaalmodighed, sov han hen.

I hvor nær dette Dødsfald gik mig til Hierte, og hvormeget end mine Omstændigheder drev mig til at begræde samme, maatte jeg dog tæmme min Sorg for at foranstalte hans Begravelse, som otte Dage derefter med den allerstørste Stads og Pragt blev forrettet. Efter dette sluttede jeg mig inde i mit Kammer for at give min Graad fri Løvel, og ret at betragte min Ulykksalighed; Da jeg nu var ligesom begravet i Sorg og Bekymring, og saae aldeles ingen Udveie af min Elendighed, lod sig en melde, som foregav at have noget at tale med mig af Betændighed; Formedelst Belansthændigheden kunde jeg en undslaae mig derfor, hvorfor jeg og lod ham komme ind, skjønt jeg langt heller havde ønsket at være bleven allene i min Bekymring, da Sorgen selv og Erindringen af min Ulykksalighed syntes mig at være en fuldkommen Bederqvælgelse.

Den-

Denne Fremmede, saa snart han traadde ind i Kammeret, overleverede mig et forseglet Brev med disse Ord: Madame! Læs disse Linier, og de skal i samme finde Enden og Udgangen paa al deres Glendighed; Skælvende tog jeg imod Brevet og læste det, men Gud! hvor faldt jeg ikke fra Sorg til Glæde, fra Glæde til Forundring; Det var et Testamente underskrevet af Teleman, hvori han havde gjort mig til Ewere af alle hans Efterladenskaber. Gode Gud! tænkte jeg, hvorledes laver du ikke alle Ting for os til det beste, for en Stund var jeg en allene fattig, men endog gandske forladt, og nu seer jeg mig Ewere af store og umaadelige Rigdomme. Jeg tager det af din Haand, gier, at jeg maa bruge det til din Vre, og min og andre Trængendes Nytte. Jeg vendte mig derpaa til den, som havde overbragt mig denne saa glædelige Tidende, og, efterat jeg havde betakket ham for hans Umage, samt aflagt ham med en anstændig Foræring, lod jeg ham gaae.

Jeg begyndte nu at sætte mine Sager paa en ordentlig Fod, jeg antog Folk, forskaffede mig galant Equipage, kort at sige: Alt hvad der efter mine forfængelige Tanker syntes at kunde give Anseelse, en betænkende, hvor ubeständig dette nærværende er, og hvor ofte den Vey, der
for

for os synes flet og jevn, er belagt med Torne. To Uar gik nu saaledes hen i bestandige Fornøielse, indtil endelig en fortrædelig Proces drev mig til at forlade Staden P * * *. Jeg besluttede at reise til M * * *. Jeg fragtede et Skib, og, da alle Ting til Rejsen vare færdige, gik jeg ombord, ledsaget af to Tienere og en Pige.

Begyndelsen af Rejsen var meget behagelig, deels formedelst et meget smukt Væjr forenet med den ønskeligste Vind, deels og fornemmelig formedelst Prospecten af de Lande, som vi seglede forbi, samt af de frem og tilbage sejlende Skibe; Men den tredie Dag imod Aftenen begyndte en mørk Skye at bedække Himmelen, og en liden Tid derefter befandt vi os i den største Fare for at omkomme. Capitainen forsømte intet af alt, hvad som kunde tiene til vores Frelse, men Klokkeren To om Natten blev Været saa overmaade stærk, at enhver maatte forlade sin Post, og komme i Cabotten for ikke af Vandet, som i strømmeviis skjulte Fartøjet, at blive styrtet i Søen. Vi tænkte aldeles intet paa andet end at omkomme, hvorfor vi enhver paa sin Side befalede os Gud, og bad, at han vilde være os naadig, men om Morgenens begyndte Været lidt at legge sig, og Himmelen, som tilforn havde været tyk og sort, begyndte nu ved det allerbehageligste

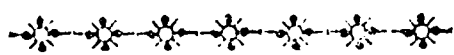
geligste Soelſkin at oplive os igien, der af Sorg og Angest næſten vare halvdøde. Enhver forſøede ſig herpaa til ſin Poſt, og efter to Timers Forløb, ſaae vi Skibet for fulde Sejl; Vi fortſatte vores Rejſe med god Vind og havde næſten naaet Kyſterne af M ***, da vi en Morgen tilig bleve anfaldne af en Særevær.

Fægtningen var paa begge Sider overmaade hidſig, og det ſyntes uvis, til hvilken Side Seheren ville vende ſig, da Capitainen for Røverne med en ſtor Deel af ſine Folk entrede vores Skib; Ved deres Ankomſt opfyldte de alle Ting med Blod og Død. Ach et Syn, ſom endnu ſtaaer mig for Øynene, vores Capitaine, ſaaſom han fægtede meget hidſig, og alletider viiſte ſig paa de Steder, hvor Faren var ſørſt, for at ſætte Mod i ſine Folk, blev ſtrar nedſabelt. Ved Capitainens Død tabte de alle Modet, og løbe hver paa ſin Kant uviſſe, hvad de ſkulde foretage ſig. Røveren ſerde ſig denne Lejlighed til Nytte, og med det grueſomſte Raſerie nedſablede den ſørſte Deel af vore Folk, de øvrige, ſom bleve tilbage, ſaaſom de med Forſkrækkelse ſaae, at deres Kammerater vare nedlagde og at de ſelv vare alt for ſvage til at ſtaaе Kienden imod, gave ſig ſtrar til Fanger. Sammer og Alage opfyldte nu det hele Skib, mange, hvis Saar ikke endnu havde

havde kundet skille dem ved deres mønsommelige Liv, raabte med en ynkelig og fortvivlet Stemme, at man dog vilde dræbe dem, andre igien forme= delst det Kaserie, deres Skiebne havde lagt dem i, bandede Forsynet, og kaldede Himmelen uret= færdig. Et Syn, som endnu svæver mig for Øjnene, og ofte forhindrer min Røliqhed.

Jeg havde, imidlertid dette bedrevelige Skuespil varede, opholdt mig i Cahyten; Ach! hvor mange tusinde gange bebrejdede jeg mig ikke min Ustkionsomhed imod Himmelen, jeg saae nu først med Anger og Ruelse min Utaf= nemmelighed mod Skaberen, og hvor slet jeg havde anvendt det Gode, den havde forundt mig; Jeg saae med Skamfuldhed, hvor lidet jeg havde ladet denne Godhed tiene mig til Opmærk= somhed i min Wandel, da jeg langt mere havde brugt den som et Tønder til at sætte mit forsæn= gelige Hjerte i Brand? Kort at sige, jeg sølede, at jeg selv havde været Aarsagen til min Ulykke, og at jeg altsaa ikke, som jeg tilforn saa mangen Gang havde gjort, burde bebrejde Himmelen sin Ubarmhiertighed. Jeg forfaldt derudover til den hæftigste Sorg, som jeg forenede med bestandig Graad og Hulen. Jeg bad Himme= len 1000 Gange om Forladelse, for min Utaf= nemmelighed, og bad, at den endnu eensgang vilde

vilde bevise mig elendige Naade. Jeg lovede og ved mig selv, at, om det var Himmelens Villie, at jeg maatte blive reddet fra den Ulykke, som nu svævede mig over Hovedet, jeg da vilde anvende al min øvrige Levetid allene til at takke den Gud, der saa forunderlig, uagtet min store Utafnemmelighed, havde reddet mig af saa store og fast uundgaaelige Farer, og med Hengivenhed underkaste mig hans Villie, i hvordan han end efter hans naadige og alvise Forudseende vilde lave det for mig.

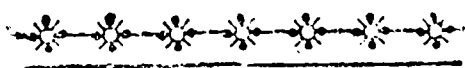
Imedens jeg sad i disse Tanker, blev Døren til Cabytten aabnet, og jeg, uagtet al min Graad og Bøn, som intet kunde udrette paa disse barbariske Hjerter, tilligemed de øvrige bragt ombord i Røverskibet. Mine Riadomme tilligemed det øvrige, som vort Skib havde inde og tilhørte deels de Fangne deels de allerede dræbte, blev ligeledes ført ombord, og da alle Ting vare færdige hidsede de Senl, efterat de først havde boret vort Skib i Grund.

Jeg fandt ikke noksom beskrive min Sorg over at see mig blant disse ugudelige Mennesker; De Jern, hvori de sluttede mig, bedrøvede mig aldeles ikke, men, naar jeg betænkte, at jeg en allene var iblant Røvere, men endogsaa iblant de ivrigste Fiender af min Religion, var intet Haab, i
 hvor

hvor stort det endog var, nok til at trøste mig, dog besluttede jeg, at, i hvad Piinsel de endog vilde tilføje mig, jeg dog aldrig vilde lade mig tvinge til at antage en saa ugudelig og imod al Fornuft stridende Religion, og bad Himmelen, at den aldrig vilde unddrage mig sin Hielp og Bistand i at overvinde alt det, hvorved min Belsærd kunde skades, og Guds Ære fornærmes.

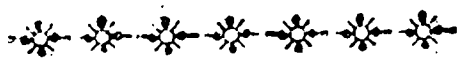
Tre Uger var nu saaledes under Graad og Taarer forløbne, da vi omsider naaede til Havnen for U****. Jeg blev strax tillige med de andre ført i Land for at sælges, og tilfaldt jeg en gammel Kiebmand ved Navn Osmin, som købte mig for 100 Beqviner. Denne, saasom han var en ivrig Tyrk, forlangede strax, at jeg skulde antage den Mahumedsanske Religion, og, paa det at han med det Gode kunde faae mig overtalt dertil, forestillede han mig alle de Fordele, jeg derved kunde have, samt hvorledes jeg da kunde blive Ænere af anseelige Midler, ja han lovede endog at ægte mig. Jeg blev over denne Begjæring baade bedrøvet og forbittret, jeg svarede ham derfor paa Spansk, som var det eeneste af fremmede Sprog han forstod, saaledes:

Min Herre! De maa ikke tænke, at jeg jo veed, hvad Magt De har over mig, thi det tilkiendegiver mig fuldkommeligen det ulyksalige Navn Slavinde, men De maa derhos vide, at De ikke med al Deres Magt skal kunde formaae mig til at forsværge en Religion, som jeg veed, og er overbevist om, at være den eeneste sande og rette, og derimod at antage een, som er den daarligste og urimeligste af alle, De maa derfor gierne tilføje mit Legeme de grusommeligste Piinsler, som Deres barbariske Hjerte kand indgive Dem, Himmelen skal dog hielppe mig, at De aldrig skal have den Glæde at høre mig forsværge en Gud, der saa dyre har kjøbt mig; Ach! nej, hverken Rigdom eller Elendighed skal formaae mig til et saa grusomt Foretagende; thi, er jeg endskjønt ulykkelig her, saa veed jeg dog, hvad jeg skal unde hisset, umage Dem derfor ikke med at overtale mig til dette; thi jeg er og bliver, som jeg før har sagt, ubevægelig ved Deres Anmodninger, ja jeg anseer dem med Foragt. Jeg forlader mig til den Almægtige, som har reddet mig af saa mange og store Farer, han skal og hielppe mig, at jeg ikke skal blive et Rov for et saa ugudeligt Anslag.

Tyrken, omendskönt han over dette mit Svar var bleven meget forbittret, tvang sig dog, og med en forstilt god Mine sagde: Christen! jeg forlader dig din Ubefindighed, da jeg anseer det for noget, der forårsages af Erindringen om din Ulykksalighed, og giver dig 3 Dages Frist til at betænke dig udi. Lav det saaledes, at du fandt blive lykkelig; thi enten dette, eller og en bestandig Elendighed foreenet med de grueligste Piinlser forelægges dig, vælg nu, hvilken af dem, du vil; dermed holdt han op at tale, og befalede mig at gaae bort. Jeg saae mig nu som den Allerulykksaligste, der stod færdig ved hvert Trin at blive et Offer for disse ugudelige Mennesker. Jeg befalede mig derpaa i Himmels Beskyttelse og bad, at den nu fornemmelig vilde bevise mig sin Hielp, og give mig Kraft og Naade til uforsalstet at bekiende min Gud og forfremme hans Ære, indtil mit sidste Aandedræt. Jeg blev herved saa fornøjet i mit Hierte, at jeg ret glædede mig ved, at jeg skulde blive en Martyr for Religionen, ja jeg fandt sige, at jeg ret med Utaalmodighed længtes efter den Dag, paa hvilken jeg med mit Blod kunde besegle den Sandhed, som Gud havde stadfæstet i mit Hierte. Ach min Gud! sagde jeg, hvilken Død fandt vel

være behageligere end den at opofres for dit Navn; jeg takker dig for denne Naade, du er jo selv den, der giver mig Kraft til at udstaae, hvad Piinsler mig endog bliver tilføjet, skulde jeg da vægre mig derfor? Ach! nej, jeg vil med Glæde gaae dem i møde, og i mit sidste Aandedræt skal jeg ved din Naade forkynde din Lov.

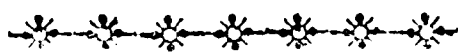
Da jeg nu paa denne Naade havde belævet mig paa at tage imod, hvad der vilde møde mig, frembrød den tredie Dag. Osmin lod mig strax indkalde, og med en alvorlig Mine spurgte mig, om jeg nu havde betænkt mig paa det, som han havde beselet mig. Jeg svarede, at jeg hverken havde betænkt, eller vilde betænke mig derpaa, og sluttede med at sige, at jeg som forhen blev ved min eengang fattede Meeaning, og at han hos mig aldrig maatte vente sig nogen Forandring.

Herudover blev han meget forbittret; Forbandede Christen, sagde han, dit Liv skal bøde for din Uforstkammenhed, og intet uden dit Blod kand forsoner min Brede, og stille min Forbittrelse. Han greb derfor strax til sin Sabel for med samme at skille mig ved Livet, men just som han løstede den i Veyret, fik han et Slag, saa han faldt Omkuld, og døde med
det

det samme. Jeg blev ligesom ilde til mode, da jeg kiendte min Befrielse, men da jeg saae, at det ikke var Himmelens Villie, at jeg paa den Maade skulde omkomme, takkede jeg den, og besluttede uden Ansur at underkaste mig dens Villie og Førelser.

Tyrkens Død foraarsagede en ugemeen Allarm i det hele Huus, Betienterne stormede i Hobetal til deres Herres Legeme, og i en Hast opfyldte det hele Huus med Sorg og Klage. Den Uorden, som dette Dødsfald foraarsagede, gjorde, at man ikke med saadan Altsomhed oppassede mig, som ellers, hvorfor jeg saae Lejlighed til at slippe ud af Huset. Saa som jeg nu var Tyrkisk Klæd, gik jeg ubehindret ud igiennem Byen, og fortsatte Vegen lige til Strandbredden, og, da jeg et lidet Stykke deraf blev vaer et Skib, og af Bygningen kiendte, at det var et Europæisk, gav jeg det et Signal med Viften af et Tørklæde, at de skulde komme mig til Hielp.

Capitainen paa Skibet, som forstod, at der var nogen, som behøvede hans Hielp, lod strax udsende sin Chaloupe at hente mig ombord. Ved min Ankomst paa Skibet fortalte jeg ham mine Omstændigheder, og sluttede med at bede ham at hielp en Ulykkelig. Min

Fortælling bevægede ham, han lovede mig en allene at tage mig med, men endog i alle Maader at være mig til Hielp og Tieneste; Han lod strax derpaa hidse Sejl, og vi fortsatte vores Rejse med meget god Vind. Ingen Rejse syntes for mig at have været mere behagelig, end denne, i Betragtning af den Fare, jeg saa forunderlig var sluppen fra, og vi havde allerede lagt den halve Deel af Rejsen tilbage, da en uhyggelig Hændelse paa eengang fuldstændte al min Fornøjelse.

En Aften, efter at alle, undtagen de, som havde Vagt, havde begivet sig til Hvile, vare vi neppe falden i Søvn, førend vi blev opvakt af et stærkt Knald, som et Torden-Skræl, hvilket satte os alle i en ugemeen Forfækkelse. Capitainen sprang i en Hast op, for at faae Aarsagen til denne Alarm at vide, men han havde neppe naaet Døren, førend Folket, som var paa Dækket stiplede ind i Cabotten med Skrig og Raab, at man maatte see til at redde sig saasom Skibet stod i lys Lue; De berettede og, at Ilden var kommen af Krudt-Kammeret, og at den lille Slump Krudt, en havde haft Kræfter til at sprænge Skibet overalt men allene sat det i Brand; men, hvorledes Ilden var opkommen, vidste de ikke. En almindelig Jam-

mer

mer opfyldte nu det hele Skib, tvende Gange forsøgte vi at faae vores Stor-Baad ud, men forgiaaves, den tredie Gang lykkedes det os dog; Vi kastede os igiennem Ilden ned i Baaden, og bleve vi alle reddede, saa nær som tvende Matroser, der, begierlige efter at faae deres Eghedomme med sig, nølede alt for længe, og altsaa maatte tilligemed deres Byrder blive et Kov for Ilden. Omfider førte Strømmen os langt bort fra dette elendige Skuespil; og befriede os fra at høre disse ulykkelige Menneskers ynkelige Skrig, der anraabte os om en Hielp, den Omstændighederne nægtede os at give dem: Ungefær tre Timer derefter, begyndte Søen at blive oprørt, formedelst en indfaldende Storm, og Vandet begyndte i Strømmeviis at velte ind i vort lidet Fartøi, saa at vi hver Time saae os i Fare for at omkomme. Vi maatte skiftes til, to og to, at øse Vandet ud, og var den største Deel af os udmattede, ja hver Time ventede paa Døden, da vi af Søen bleve indiskyllede paa en liden Ø.

Enhver af os gav nu sin Glæde tilkiende ved offentlige Fryde-Skrig, foreenet med Taksigelse til den Gud, der saa forunderlig havde reddet os af den Fare, vi trueedes med. Vi stege derpaa alle i Land, men saasom det endnu

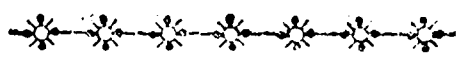
var Nat, dristede vi os ikke til at gaae længere ind paa Den, men opsatte det til det blev Dag, at undersøge enten den var beboet eller ikke. Saa snart Dagen brød frem, begav Capitainen sig, tilligemed de fleste af Folkene ind paa Den, efter en Times Forløb kom de tilbage og berettede, at det var en liden omflødt De, vi havde landet paa, der aldrig havde været beboet, de havde .og med sig et Slags Frugt, der i Smag næsten stemmede overeens med Æbler, allene de syntes at give stærkere Føde. Enhver viiste sin Glæde derover, og efterat vi havde stillet vor Hunger, samt takket Himmen, og tilbødet os en hastig Befrielse, begave vi os samtlig længere ind paa Den. Vi opsøgte os et Sted, hvor vi lagde os til Hvile, enhver, foruden jeg, som derfor blev forskaaet, maatte holde veyelviis Baat, deels af Frygt for, om der skulde findes noget Slags Udyr, deels for at give Agt paa, om man ikke kunde blive noget Skib vaer, til hvilket man kunde give Tegn, for at komme os til Hielp. Vi sov saaledes gandske rolig den hele Nat, uden at der mødte os det mindste, og ved den anbrækkende Dag forsøede vi os igien til Strandkredden, for nøye at passe paa, om der skulde gives nogen Tegn til Befrielse.

Stor:

Stormen, som nu i tvende Dage havde vedvaret, begyndte paa den tredie Dag reent at legge sig, og imod Middagen kom en af Matroserne og berettede, at han paa den anden Side af Den blev et Skib vaer. Vi forfønede os strax hen til det anviiste Sted, og med en ubeskrivelig Fornøjelse saae, at hans Beretning var sand. Capitainen steeg derpaa op i et høyt Træ, og ved adskillige Tegn søgte at give dem tilkiende, at vi behøvede hans Hielp. Efter en Times Forløb saae vi med den utroeligste Glæde og Fornøjelse Skibet at nærme sig, og en Stund derefter gik det til Ankers et lidet Stykke fra vor De. Capitainen paa Skibet lod strax udsætte en Baad med nogle Folk for at erfare, om vi behøvede hans Hielp.

Da de nærmede sig imod vor liden De, og saae, at vi vare saa Mandstærke, vidste de ikke, enten de torde vove sig at roe til Lands eller ikke; da vi nu mærkede, at denne deres Langsomhed forarsagedes, af Frygt for vores Mængde, bragte vi dem snart ud af denne deres Frygt ved det, at vi paa det ynkeligste bad dem at redde nogle ulykkelige Mennesker, som formedelsk den stærke Storm havde lidt Skibbrud; Herved naaede vi vores Forsæt; thi Folkene, da de hørde dette, saa tabte de al

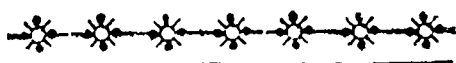
Frygt, og efter en liden Stund, saae vi dem ved Strandbredden: vi steege strax i Baaden, og saasom vi havde Strømmen med os, naaede vi efter en halv Times Forløb Skibet.

Capitainen, hvis Navn var Hoslen, tog meget venlig mod os, og forsikrede, at det var den fornøveligste Dag, han havde havt paa den hele Rejse, da han efter Forsynets Beskikkelse var bleven et Middel til saa mange Menneskers Frelse, som ellers havde maattet blevet et Rov for Hunger og andre Ulykker; thi, mine Venner, sagde han, aldrig havde jeg tommet til dette Sted, som for de Søefarende er et af de farligste formedelst de mangfoldige skulte Skær og Klipper, som her allevegne er fuldt af, hvis ikke Stormen og Strømmen reent havde drevet os af vor Cours, hvoraf jeg tydeligen fandt see, at Himmelen har brugt mig, som et Middel til at redde Eder af Eders Elendighed. Han gav os derpaa noget at forfriske os paa, og, efterat han havde givet Capitainen og mig Plads i Cabotten, samt beskikket de andre Plads, hver efter sin Stand, ledte vi Anker.

Naar jeg nu estertænkte, hvor lidet jeg havde fortient den Naade, som mig herved blev beviist, og hvor meget jeg ved min Utaaknemmelighed

lighed imod Forsynet, havde fortient at være unddraget al Hielp, lærte jeg af samme desto bedre at kiende min egen Usuldkommenhed, som jeg aldrig ansaae saa stor, som den virkelig i sig selv var, formedelst den Sminke, som mit be- dragelige Hierte satte paa alle mine Gierninger, men fornemmelig Guds Naades Storhed, der, uagtet alle mine mange Forbryndelser, dog stedse holdt et vaaget Øye over alle mine For- tagender, og beviste mig sin faderlige Hielp og Frelse, just paa en Tiid, da jeg bebrejdede For- synet dets Forhold, og kaldte det ubarmhjer- tig; men nu afbad jeg mine Forseelser, og tak- kede min Skaber, for sin uendelige Godhed, og besluttede ved hans Hielp, med Taalmodig- hed at underkaste mig hans faderlige Villie, i hvad der endog med hans Tilladelse skulde hælde mig herefter.

En Dag, som jeg sad, og fornøiede mig i disse Betragtninger, blev jeg i Vanelin- gen paa den eene Side af Cahytten en Dør vaer, som jeg en før havde observeret. Jeg tvivlede i Forsnningen, om det var saa i Sand- hed, men da jeg nærmere efterforskede det, be- fandt jeg, at det virkelig var saa, samt at den var tilluft. En slags Nysgjerrighed drev mig til, at spørge Capitain Hosten, som just i det samme

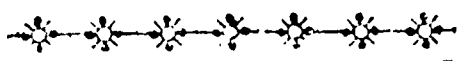

samme traadde ind i Cabytten tilligemed den anden Capitain, hvad han vel havde forvaret i det Kammer, siden han holdt det saa bestandig tilligt? han svarede mig, at han havde maattet lade det indrette for en Person af Stand, som han havde med sig. Jeg haver, sagde han videre, stor Medlidenhed med dette Menneske; thi jeg fandt af al hans Opsørsel mærke Spor af de ulukkeligste Hændelser, hvilke forarsage ham den Tungindighed, han stedse er ligesom begravet i; Han skyer al menneskelig Omgaa, og hans Tidsfordriv bestaaer i at sukke og beklage sin Skæbne, men uagtet den Skye af Modgang, som han er omringet af, fremstinner dog Dyd og Edelmødighed af alle hans Gierninger, hvilket fuldkommeligen viiser, at han maa være kommen af en høy Stand, og gier, at man med Billighed maa ansee ham for den fuldkomneste Mandeperson. Jeg ønsker af mit Hierte, at den barmhiertige Gud vil forlindre det Modgangs Kors, han har behaget at paalægge ham, da samme ellers snart vil forkorte hans Dage.

Denne Tale af Hoffen satte mig i den største Uroelighed. Jeg følede en Medlidenhed for denne Fremmede, som var mere end almindelig og som paalagde mig en Tungindighed,

hed, hvortil jeg aldeles ingen anden Marsag kunde finde, end denne, nemlig, at jeg beklagede ham, allene fordi han var ulykkelig. Jeg søgte derfor paa alle Maader at slaae ham af mine Tanker, men umueligt, al den Umage, jeg gjorde mig derved, tiende ikke til andet, end til destomere at forøge min Uroelighed, ja bragte min Nysgierrighed saavidt, at jeg hos mig selv forlangede at see ham. Det kom nu allene an paa Maaden, hvorledes samme skulde skee, uden at min Længsel derefter skulde blive robet. Lykken var mig gunstig, og aabnede mig fuldkommen Vejen dertil, før end jeg endnu var bleven eenig med mig selv om Maaden.

Dagen derefter, da vi sad til Bords, kom det igien paa Tale om denne Fremmede. Capitain Hosten taledes med en særdeles Medlidenhed om ham, og ønskede, at han dog maatte udfinde en Maade til nogenledes at lette hans Sind, og befrie ham fra den Melancholie, han dagligen svævede i. Saasom ingen Venlighed syntes at kunde være bedre for mig til at udføre mit Desein, end denne, svarede jeg, at jeg syntes Capitainen ingen bedre Maade kunde udfinde, end denne, at formaae ham til at forlade sin Eenlighed, da han i Omgang
med

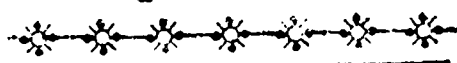
med andre, der havde havt Prøver paa en ubes-
 standig Lykke, kunde erlange en Roelighed,
 som hans nærværende Omstændigheder nægtede
 ham. Capitainen holdt med mig, og vare vi
 begge eenige om at bede Capitain Hoflen, at
 han vilde gjøre sig al Umage, for at faae ham
 overtalt dertil; vi lovede ham at viise al vor
 Glid paa at trøste ham og ikke efterlade nogen
 Ting, som kunde hielppe til hans Fornøielse.

Mine Venner, svarede Capitain Hoflen
 os, dette er en Sag, som jeg alt længe tilforn
 har forestillet ham, og sandelig, jeg har ingen
 Umage sparet for at bringe ham ud af et saa
 elendigt Liv, men det har indtil denne Tiid væ-
 ret mig umueligt at naae min Hensigt; thi saa
 ofte jeg har anmodet ham om, at forlade sin
 Eenlighed, og omgaaes med Folk, saa har han
 en allene viist sig uvillig dertil, men og indstæn-
 dig bedet mig, aldrig at anmode ham derom;
 Dog paa det jeg en skal synes uvillig til at fuld-
 komme Eders Begiering, skal jeg endnu een-
 gang gjøre Forsøg derpaa, jeg vilde ønske, at
 det maatte lykkes til min og Eders Fornøielse,
 da Gud vced, at intet skulde være mig kiere,
 end at see ham fuldkommen fornøjet. Han
 stod derfor strax op fra Bordet, og gik ind til
 ham igiennem en Dør, som var paa den anden
 Side af Cabytten.

Han

Han kom strax tilbage, og med en glad Mine fortalte os, at han nu endelig havde udvirket, hvad han saa længe forgieves havde ansøgt om; han tog derpaa Nøgelen, og aabnede den Dør, som var i Eahytten. Neppe var dette skeet, førend vi saae den Fremmede træde ind i Kammeret. Men Ach! hvor blev jeg ikke forbauset, det var min allerkiereſte Tourmont, som jeg havde begrædt som død og borte. Tourmont! Betty! hørde man paa eengang at blive udraabt, hvorpaa vi sank ned i hverandres Arme i Afmagt; Det varede længe, inden vi kom os igien af vores Bestyrtelse. Da vi vare komne til os selv igien, stod min Kiereste endda som ubevægelig, og ikke kunde faae et Ord frem. Begge vore Venner, stode ligesaa forundrede, de vidste ikke hvad de af det som skeet var, skulde dømme, kort at sige, Forvirring blandet med Forundring, opfyldte det hele Sted, hvor vi vare.

Endelig begyndte Tourmont ret at komme sig af sin Bestyrtelse, og, efterat han havde bebændet sig selv, at han havde blet saa længe, inden han beviiste mig sin Kierlighed, hastede han nu for at opfylde samme. Jeg var atter igien falden i Afmagt, da denne kierlige Elskere tog og indsluttede mig i sine Arme. Han fik mig

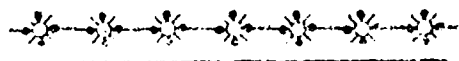

mig snart bragt fuldkommen til rette igien, og da han saae mig i den Stand, at jeg kunde tage imod det, han vilde sige mig, trykte han mig tæt ind til sit Bryst, og sagde: Himmelen være lovet! at den efter saa mange store og udstandne Farer og Glendigheder har igien samlet os for at være hverandre til Hielp og Trøst: hvor troelig har jeg ikke søgt Eder, allerkiereste Betty! hvor mange Farer og Ulykker har jeg ikke igien-nemgaaet for at naae mit Maal, men, da det nu næsten syntes mig umueligt, havde jeg gandske overgivet mig til min Sorg, mit Liv var mig kied-sommelig, da jeg en kunde leve for den, jeg elskede; Sorg og Beshymring skulde snart have forkortet et saa morsommeligt Liv, hvis ikke Himmelen paa en saa forunderlig Maade havde reddet mig, ved at igiengive mig en Skat, som en umild Skiebne saa lang Tiid havde berøvet mig, men nu tragter jeg ikke mere efter Døden, ach! nej, jeg skyer den nu ligesaa hæftig, som jeg tilforn har søgt den, da jeg nu intet andet ønsker, end dette eene, nemlig i Eders Arme, min allerkiereste Betty, at for-glemme alle mine Gienvordigheder. Kort at sige, vi fornyede vores Kierlighed med de meest indragende og hjerterørende Ord, og besluttede bestandig at leve for hinanden.

Dns

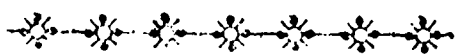
Omsider blev vores Tale afbrudt af begge Capitainerne, som komme for at gratulere os. De begyndte at tale en heel Hoben Skierts, og forsikrede, hvor forundrede de vare blevne ved Begyndelsen af denne Scene, og med hvilken Begierlighed de havde ventet efter at see Udfaldet paa samme, og sluttede med at bede Himmelen velsigne vort Egteskab, og ønskede, at vi i mange Aar maatte med Lyksalighed nyde Frugten af det, hvorfors vi af den umilde Lykke havde været underkastet saa mange Forsølgelser; Vi foreenede vore Bønner med deres, og hendreve to Timer med at takke Himmelen for sin Naade, og fremdeles at tilbede os dens Velsignelse.

Glæde viiste sig nu overalt, Tourmont var nu ikke mere bedrøvet og nedslagen, jeg ikke heller, saasom intet syntes at mangle af vor Lyksalighed nu, da vi igien havde fundet hverandre, da vi tilforn havde begrædt hverandre, og aldrig haabet at faae hverandre nogensinde at see igien, og Capitainerne vidste ikke Maader nok at udfinde, paa hvilke de kunde vise os, hvor stor Deel de tog i vor Glæde. Men nu begyndte min Nysgiærrighed igien at opvaagne; Jeg vilde endeligen vide, hvad Middel Himmelen havde brugt til igien at forskaffe mig min kiære Tourmont, da vi derved havde spist og alle vare

forsamlede i Cakhuten, bad jeg ham, at han dog vilde stille min Nysgjærrihed ved at underrette mig om Maaden, paa hvilken han havde undgaact Døden paa en Tid, da jeg allerede ansaae ham som forloren. Han opfyldte strax min Begjæring, og begyndte sin Fortællning saaledes:

Noogle Dage, førend den uhykkelige Hændelse skildte os fra hverandre, var jeg i Selskab med en Deel af mine gode Venner; I dette Selskab kom af en Hændelse en fransk Adelsmand ved Navn Le Mart. Han var for een mig ubekiendt Affaire bleven nød til at forlade Frankrige, og ved en af Parlaments-Herrerne havde udvirket sig en Plads i Armeen som Capitain. Det hele Selskab blev ved hans Ankomst ikke lidet misfornøjet, undtagen jeg, som endnu ikke kiendte ham, men ved nærmere Omgang fornam jeg, at de havde største Marsag dertil. Han var af de Slags Folk, der vilde ansees for klog i alle Ting, men vidste dog intet. Han lastede alle andre Nationers Sæder, førend han endnu kiendte Daarligheden af sine egne, desuden var han meget brutal, ja han gik saavidt deri, at han ikke skammede sig ved at begaae de lastværdigste Gierninger, naar de alleneste kunde tiene ham til Havn over de Personer, som enten reent sagde ham imod, eller i det mindste paa en billig Maade søgte

søgte at overbevise ham om Urigtigheden af hans Tale. Da han nu havde siddet en liden Stund, begyndte han paa en meget urimelig og malitieux Maade at tale om adskillige Indretninger i vort Land. Jeg sad en lang Tid og taug stille til hans Tale, men, da han omsider blev saa dristig at nærme sig til Kongens egen Person, blev jeg forfærdelig ophidset, og med en forbittret Stemme spurgte ham, om han endnu ikke vilde holde op med sine Bebrejdelser, thi hvis ikke, maatte han vente sig de værste Følger deraf. Han blev herudover meget forbittret, og, efterat han havde udstøet en heel Hob formastelige Ord, gik han bort truende med at hævne sig.

Hans Trudseler ansægtede mig ikke i mindste Maade, hvorsfore vi fuldkommen slog os til Ro-lighed igien. Men nogle Dage derefter, da jeg en Aften noget sildigere end sædvanligt kom fra Eder, allertiereste Betty, berettede een af mine Tienere ved Navn Le Palm mig, at der havde været et Menneske, som havde villet tale med mig; Af Beskrivelsen paa hans Person kiendte jeg strax, at det havde været Le Mart. Saa som jeg herudover blev sadt i Omsiggærrighed, spurgte jeg Le Palm, om han ikke kunde mærke, hvad hans Værende havde været. Han svarede, at han just ikke vidste det fuldkommen vist,

men bad mig derhos meget nøye at vogte mig, saasom han havde seet samme Person tilligemed den anden at patrullere uden for den hele Aften, og, saasom Nysgierrighed havde drevet ham til nøye at give Algt paa, hvad de havde i Sinde med denne deres Gaa, havde han af adskillige Ord, som han fik at høre, mærket, at de havde i Sinde at anfælde mig, naar jeg kom hjem. Han havde derfor løbet omkring efter mig den hele Aften for at underrette mig om den forestaaende Fare, men, da det ikke naaget al hans Umage havde vildet lykkes for ham, havde han begivet sig hjem igien og der imellem Haab og Frygt ventet min Ankomst, og vidste den stakpels troe Tiener ikke, paa hvad Maade han ville vise sin Glæde over min Befrielse. Jeg gav ham en liden Douceur for hans Troskab, og derpaa lagde jeg mig til Rolighed.

Denne Hændelse gjorde mig aldeles ikke frygtagtig, eller forarsagede mig nogen Slags Urolighed, saasom jeg i mit Hierte ansaae ham med Foragt. Dagen derpaa om Formiddagen gik jeg igien hen til Eder, allerkiæreste Betty, og var det just den samme, der nær paa evig Tid havde skilt os fra hverandre. Le Mart, som i sit Hierte havde søret min Død, søgte alle Lejligheder til at faae samme fuldført, det lyf-

ledes

ledes ham og for saa vidt; Han fik ved Foræ-
ringer bragt min tyske Tiener paa sin Side,
denne gav ham al den Underretning om mig,
som han ønskede sig; Saasom jeg nu just den
Dag havde givet ham et Brev at forrette,
og befalet ham at bringe mig Underretning der-
om strax, og havde tillige sagt til ham, at, hvis
han ikke skulde finde mig hjemme, saasom jeg
havde agtet at gjøre en Spadsere-Tour uden for
Byen, da maatte han oppebie min Hiemkomst.

Ingen Efterretning kunde være behageli-
gere for Forræderen, end denne; Han løb strax
til Le Mart, og underrettede ham om alle
Ting; Denne forsamte nu ingen Teylighed, han
passede mig nøye op, og da han længe forgiæves
havde leedt efter mig, saasom Pladsen, som I
selv veed, er overmaade stor, fik han Dne paa
een, som han syntes at være min Person; Vi
satte os just i det samme ned paa Græsbenken,
og, saasom han vilde være nøye underrettet om,
enten det var mig eller en, listede han sig bag
den liden Buscage, som var strax derved, hvor-
fra han tydeligen kunde see os uden selv at blive
seet. Nu var det ham umuelig at stille sit Ra-
serie, da han saae mig, som han længe forgiæ-
ves havde ledt efter; Da han nu var meget for-
bittret, gav han just ikke saa nøye Agt paa sit

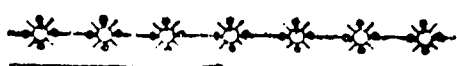

Skud, hvilket var Uarsagen til min Befrielse; thi Skuddet gik mig igiennem Axelen, hvilket vel forarsagede, at der løb en heel Deel Blod af mig, som bragte mig i saa stærk Alsmagt, at jeg med Billighed kunde ansees for død, men dog ikke kunde betage mig Livet, med mindre jeg havde blevet liggendes uden Hielp. Jeg fik siden denne Historie at vide af en Præst, som boede nogle Mile fra Staden, og til hvilken Le Mart strax, efterat han havde gjort dette, havde taget sin Tilflugt, saasom han frygtede for, at nogen skulde have seet det, og kiendt ham, og at han altsaa skulde blive attraperet. Han vilde imidlertid opholde sig der, indtil han hørde, at alle Ting var kommen i Rolighed, og han med Sikkerhed kunde begive sig til Staden igien. Men Himmelen vilde ikke taale ham længere, eller bære mere over med hans Forbrydelser, da han blev ved i sin Ugudelighed uagtet al den Lemfældighed, som den beviste ham; thi han blev pludseligen oversaldet af en Engdom, som nødte ham til at forlade Verden. Da han nu formærkede, at det lakkede mod Enden, og at der aldeles ingen Redning fandtes for ham, aabenbarede han alle Ting for Præsten, hvorpaa han døde.

Men

Men at jeg maa komme til min Fortælling igien: Da jeg næsten to Timer havde ligget i denne Tilstand, kom en Bonde forbigående; Denne, da han saa et Menneſke ligge i Benen, og tillige saa det meget Blod, der flød rundt omkring, steg han af sin Vogn for at erfare, om jeg var død, ved adskillige Forsøg mærkede han, at jeg endnu var levende, og at den Tilstand, hvorudi jeg befandt mig, forårsagedes af det meget Blod, som var løbet af mig; Ved denne min elendige Tilstand blev han opvakt til Medlidenhed, og førde mig hjem med sig. Han forbandt ved sin Hiemkomst strax mine Blessurer, og efter to Timers Forløb aabnede jeg mine Øyne. Jeg blev ikke lidet forundret over det Sted, hvor jeg opholdt mig, alle Ting forekom mig som en Drøm, jeg vilde tale, men den stærkeste Næthed paalagde mig Stiltienhed, ret som jeg havde en Tanke, som dog allene var om Eder, allerkiereſte Betty, saa forgik den strax, indtil jeg endelig om Natten blev angreben af en hidſig Feber, som paa een gang betog mig al Sands, og bragte mig i det stærkeſte Maſerie.

I denne Tilstand forgik næsten otte Uger, da jeg omſider formedelſt mine Befrieres ſtore Omſorg og meer end almindelige Erfarenhed i

Læge-Kunsten blev bragt saavidt, at jeg igien erlangede min Samling. Det første, jeg spurgte om, var, hvor jeg opholdt mig, og da jeg fik at vide, at jeg knap var to Mile uden for Staden, begiærede jeg, at de vilde bringe mig derind med Løfte fuldkommen at erstatte min Befriere sin havde Umage, men han afflog mig gandske min Begiæring forestillende mig, at jeg vist maatte sætte Livet til, hvis han føyede mig i min Begiæring, men lovede tillige, at han snart vilde bringe mig i Stand til, at jeg uden Fare kunde forlade ham. Da jeg nu fornam, at al min Bøn var forgieves, maatte jeg give mig tilfreds. Jeg spurgte ham derpaa, om han ikke, da han fandt mig, havde seet noget Menneske nær hos mig, men han svarede mig alt en, hvilket forarsagede mig megen Urolighed; Tusende Gange tænkte jeg paa. Eder, min kiere Betty, hvad Tilstand I dog maatte befinde Eder udi, og plagede mig meest den Tvivl, jeg var i, enten I var levende eller død.

Nu vare der alt tolv Uger forløbne, da jeg endelig saae mig i den Stand, at jeg kunde forlade Sengen og begive mig ind i Staden. Ved min Ankomst fandt jeg alle Ting i den største Forvirrelse, alle mine Tienere vare borte, undtagen Le Palm, som havde advaret mig om

For-

Forræderiet. Denne troe Tienere tog imod mig med en Glæde, som er ikke at beskrive, han bevidnede med sine Taarer den Glæde, min Tilbagekomst forarsagede ham. Det første Spørgsmaal, jeg gjorde til ham, var om Eder, men ach! jeg fik et Svar, som satte mig i den allerstørste Bestyrtelse. Han fortalte mig, at han, da han næsten til Klokken 2 med den allerstørste Ængsel havde ventet min Hiemkomst, var gaaet hen til Eder for at erlange nogen Underretning om, hvor jeg maatte være afbleven, men at han ved sin Ankomst havde befundet Eder i det stærkeste Maserie. Madame Timan havde derpaa underrettet ham om denne ulukkelige Passage, hvorpaa han strax uden Ophold havde lebet hen til det Sted, hvor vi havde været, for at bringe mig hjem, men, da han ved den flittigste Undersøgning hverken kunde finde mit Legeme, eller erlange mindste Underretning om, hvor jeg var bleven af, havde han begivet sig hjem igien, og med megen Bedrøvelse ventet paa at faae nogen Efterretning fra mig, og tilsidst fortalte han mig, at min kiere Betty havde, efterat hun igien var kommen sig af sin Svaghed, foretaget sig en Rejse til H *** og besluttet aldrig meer at komme tilbage til L ***, hvor et saa ubodelig Onde havde mødt hende.

Hvad, saade jeg, er Betty bortrenst, Grusomme Skiebne! Naar vil du holde op med at forfølge mig. Efterat jeg derpaa rigeligen havde belønnet Bonden for sin havde Umage, kastede jeg mig paa min Seng, og aldeles overgav mig til min Sorg. Den stakkels Palm sagte paa alle muelige Maader at trøste mig, han foreskillede, hvor fornøden det var at slaae mig til Nolighed, saafremt jeg ikke vilde underkaste mig en nye Svaghed. Hvad, sagde han, De kan jo ogsaa rense til H * * *, og, om endogsaa den umilde Skiebne skulde have ført hende derfra, kan De dog alletider ved Efterforskning faae hende opspurgt; Hvad Glæde vilde De ikke derved forarsage en bedrøvet Elskere, der begræder Dem, som Død, og hvis Liv er en Riede af lutter Elendigheder, nu da hun seer sig skilt ved Dem, som Sirelen i hendes Fornøelser; Forlad mig Herre, at jeg siger, det er fornødent for Dem at haste, paa det De siden ikke skal bebrejde Dem, at De selv er Uarsag til, at hun forgaaer af Sorg og Bedrøvelse, da De har kundet rædde hende, men har forhalet Tiden.

Dette Palms troehiertige Raad behagede mig overmaade vel, da jeg af dette saavel som af alt andet kunde see og kiende hans Oprigtighed og Omhyggelighed for mig, og da jeg
nu

nu har en særdeles Godhed og Kierlighed for ham, besluttede jeg at vise ham samme paa den klareste Maade, jeg sagde derfor til ham: Le Palm! Jeg kiender din Oprigtighed og din Tro-
skab, samme har giort, at jeg fra denne Time af antager dig som min Fortrolige, du skal nu ikke længere være min Tienere, men min Ven. Den stakkels Palm vidste ikke af Forundring, hvad han skulde sige, men stod lange som ubevæ-
gelig, endelig bred han ud saaledes: Jeg veed, sagde han, hvor stor den Ære er, hvormed De har belønnet en ringe Troskab, som jeg dog er skyldig at vise Dem, men jo mere jeg kiender og er overbevist om, hvor lidet jeg er værdig der-
til, jo mere skal samme lære mig af al Magt at beslitte mig paa at blive, om ikke værdig, saa dog aldrig uværdig til deres Venskab og Fortro-
lighed. Jeg befandt og virkelig, at mit Val var ikke falden paa den urette; thi jeg havde i ham en Ven, som jeg kunde forlade mig paa saavel i Mod- som i Medgang. Han var, som jeg siden af ham selv fik at vide, fød af adelige Forældre, i hans Ungdom havde han staaet i Kæyserlig Tieneste som Lieutenant, men var, formedelst en Duel, som han havde havt med en anden Officier, bleven nødt til at forlade Fædreland; Han var siden kommen i Fattig-
dom,

dom, og havde samme nødt ham til at antage Plads som Ziener for ikke at crepere af Hunger. Hans Opførsel viiste tydeligen, at hans Beretning var sand, og at han ikke var fed af ordinair Stand. Jeg forskaffede mig nu to Zienere, een til os hver. Le Palm gav jeg Penge til at sætte sig i Stand med, og inden saa Dage forestillede han en fuldkommen Cavalier. Imidlertid var jeg kommen saavidt, at jeg med Sikkerhed kunde gaae ud. Jeg gik strax hen til Madame Timan, i Haab om at erlange nogen Efterretning om Eder.

Hun blev ikke lidet forundret ved at see mig, hun vidste ikke, enten hun skulde troe sine egne Øyne, eller ikke, endelig bragte jeg hende af hendes Forvirrelse ved at fortælle mine Hændelser; Hun viiste sig meget fornøjet over at see mig levende, ach! sagde hun, havde vi nu den stakkels Betty, hvilken en Glæde for denne oprigtige Elskere igien at kunde omfavne den, for hvilken hun nu hængder i Graad og Taarer; Jeg bad hende strax, at hun, saafremt hun vidste noget om Eder, allerkiereſte Betty, hun da for Guds Skyld, enten det var Ondt eller Godt, vilde ſige mig det, men hun forſikrede mig, at hun med den ſtorſte Smerte og Længſel havde ventet paa Underretning fra Eder,
men

men at hun ikke, alt siden den Tid J forlod hende, havde kundet faaet mindste Tidende. Hun fortalte og, at hun havde skrevet til en Ven, som hun havde i H***, og begieret af ham at faae Eder opspurgt, men han havde ved al sin Flid ikke kundet naae sin Hensigt, hvorfor hun sluttede, at J ikke maatte være der, og havde samme forarsaget hende den Frygt, at noget Ondt maatte være Eder vedsfaret. Hun fortalte mig, hvad Ondt J havde udstaaet siden den uhyggelige Dag, som skilte os fra hverandre, og var ethvert Ord, som hun taledes, som en Dolk, der vilde giennembores mit Hierte.

Ach! hvilken en Hændelse for en Elskere, der ikke kunde leve uden den, som han elskede, snart syntes jeg at finde Eder igien, snart igien forestilte min umilde Skiebne mig, at jeg paa evig Tid havde mistet Eder. Jeg tænkte i denne Tilstand ofte paa at tage Livet af mig selv for at blive skilt ved min Kummer, men saasnart den Tanke faldt mig ind, at jeg maaskee endnu een gang kunde finde Eder igien, fordømte jeg min Beslutning. Jeg fortalte derpaa Madame Livan min Beslutning om at reyse til H***, hun samtykkede mit Forsæt, og bad mig ingen Tid at forsømme; De tør maaskee være lykkeligere end jeg, sagde hun, Himmelen vil vist hjælpe Dem

Dem og behøve Deres Ønsker: jeg skal ikke aflade paa min Side at bede Himmelen forunde Dem sin Bistand, da jeg forsikrer, at jeg aldrig bliver fornøjet, førend jeg seer Eder fuldkommen foreenede. Jeg tog derpaa Afsked med Løfte ikke at see hende igien, førend jeg tillige førte Eder med mig.

Saa snart jeg kom hjem, lod jeg strax giøre Anstalt til vor Vortrense, jeg gik selv hen til en Kjøbmand, hos hvilken jeg deponerede den største Deel af mine Penge, og fik gjort den Anstalt med mine Vereler, at jeg kunde trække dem, paa hvilket Sted jeg kom. Imidlertid drog min Ven, som jeg herefter vil kalde ham, Omsorg for at forskaffe de øvrige Ting i Stand, og da alle Ting vare færdige, begav vi os paa Reysen.

Da vi nu næsten havde laet 8 Mile tilbage, mødte mig et ulykkelig Tilfælde, som gjorde nogen Opsættelse i min Reyse, nemlig, da vi skulle føre over en liden Broe. Samme, saasom den var meget brøstfældig, kunde ikke taale Lynghden af vor Voan, men, da vi var kommen midt paa den, gik den i Stykker, og derved forarsagede, at Vognen kantrode, jeg vilde redde mig med at springe ud, men jeg gjorde et Fehltrin, saa jeg i det samme brækkede mit
ene

ene Been; Min Ven og Tienere fik derpaa Bog-
nen slæbet over Broen, og bragte mig ind i den
igien men nu medte os atter en anden Befym-
ning, min Skade behøvede en hastig Hielp, at
rense tilbage igien var for langt, og der, hvor vi
opholdt os, var ingen, saavidt os var bekiendt,
hvorhen vi kunde rense og erlange fornøden Hielp.
I det samme kom en Bonde kjørendes, vi gav
ham 6 Pens, og bad ham sige os, hvor vi kun-
de indlogere os, han gav os Anslag paa en Præst
der i Naboe-Lauget, til hvilken vi og renste.

Da vi kom der, tog Præsten meget høflig
imod os, og da jeg ved en ulukkelig Hændelse
havde brækket mit Been, og spurgte ham, om
der ikke der paa Stedet fandtes nogen, som kun-
de forbinde samme, tilbød han sig selv at curere
mig. Denne var just den selvsamme Præst, til
hvilken Le Mart havde taget sin Tilflugt, og
for hvilken han fort for sin Død havde bekiendt
alle Ting. Jeg fik ved Leilighed den hele Historie
at vide af Præsten, ved det han kiendte mig af
mit Navn, men da jeg engang har fortalt den,
vil jeg med Flid forbigaae den, da jeg maaskee
ellers kunde opvække Kiedsommelighed.

Præsten, der var en ferm Medicus, og
desuden ikke sparede nogen Umage, bragte mig
efter 5 Ugers Forløb igien i den Tilstand, at jeg
med

med Sikkerhed kunde fortsætte min Reise. Da jeg nu havde afslagt Præsten med en anseelig Douceur, skøndt han i Begyndelsen ikke vilde tage derimod, begav jeg mig paa Rejsen igien, og langede, uden at der mødte mig noget, som fortæner at erindres, lykkeligen til H***. Jeg anrettede der strax den næste Undersøgning; Jeg lod overalt publicere, at hvo, som kunde give mig nogen tilforladelig Efterretning om Eder, allerfiereste Betty, skulde for sin Umage have 2000 Pund Sterling, men al min Eftersøgelse var forgieves.

I den Tid, jeg opholdt mig her, maatte jeg være Vidne til en bedrøvelig Hændelse, hvilken, saasom den har Indflydelse i min egen Historie, jeg ikke kand forbigaae. Jeg havde oprettet Venskab med en ung Adelsmand ved Navn Lillesen, han besad i høieste Grad de Ting, som henhører til at giøre et Menneſke fuldkommen, thi foruden det, at Naturen ingen af sine Gaver havde sparet, var han og begavet med utallige Dyder, hvilket gjorde, at enhver, som kun saae ham, fattede Godhed for ham. Denne havde forlovet sig med en ung Frøken ved Navn Annalia, en Datter af Græven af F***. Græven, som intet vidste deraf, og som havde bestemt sin Datter til en anden Adelsmand navnlig Williamhart,

Hart, blev overmaade forbittret, der han herde den Alliance, der var oprettet imellem Tillesen og hende. Han forbed ham strax med Trusel at ryde den haardeste Medfart, isald han understod sig dertil. Han hastede og snarere med sin Datters Bryllup med Williumhart, end han ellers havde været betænkt paa, saasom han frygtede for at blive bedragen; Frøkenen, som passede nøye paa alle hendes Faders Foretagender, blev snart underrettet om det, som var i Giærde, hun fik derpaa ved en af hendes Tjener, som hun kunde forlade sig paa, oversendt Tillesen et Brev, hvori hun paa det ynkeligste beklagede sine Omstændigheder, forestillende ham den Fare, som svævede over hende, og slutter med at bede ham, at han med det snarreste maatte komme hende til Hielp, saafremt han vilde finde hende levende, da hun havde besluttet før at tage Livet af sig selv, end ægte nogen anden end ham; Hun underrettede ham og, at dersom han Natten derpaa vilde komme, skulde han finde Have-Døren aaben, og Kloffen 2 skulde hun indfinde sig hos ham, paa det at de kunde see sig i Sikkerhed, før end hendes Fader vaagnede, og fik Underretning om hendes Flugt. Han svarede hende strax i en liden Seddel, at hun frit kunde stole paa, at han i alle Ting vilde være hens-

de behjelpelig, og indfinde sig paa bestemte Sted, da han dog endnu ikke vidste, paa hvad Maade han kunde hjælpe hende.

Jeg sad just i mit Kammer og taledede med Le Palm om, hvor vi nu skulde tage vores Tour hen, da Lillesen i det samme traadde ind ad Deren. Jeg fik neppe Tiid at hilse ham, førend han meget bedrøvet bad mig, at jeg ikke vilde nægte ham min Hjælp i en Ting, hvorpaa al hans timelige Lyksalighed beroede. Af den Hidsighed, med hvilken han fremførte sin Tale, kunde jeg let mærke, at det maatte være en Sag af Betændenhed, hvorforsø jeg og strax svarede Ja, forsikrende, at jeg ingen Ting kunde afslaae ham. Velan da, sagde han, saa hjælp mig til at erlange min Kiereste, som en umild Skiebne staaer færdig at berøve mig; Han fortalte mig derpaa det Anslag, som hendes Fader havde i Gierde, samt den Lejlighed, Lykken havde viist ham, til at gjøre det til intet. Det blev da mellem os besluttet, at vi Klokken i om Natten skulde begive os hen til det anviste Sted, hvor Lillesen tilligemed hans Kiereste skulde sætte sig i sin Vogn, og at jeg og min Ven, samt alle vores Tienere skulde convoyere dem til Hest. Som det var aftalt, saa skeede det og; Vi forsynede os med Kaarder og Pistoler, for
at

at have noget at forsvare os med, isald vi skulde blive antastet. Ferend Klokken r vare vi alt paa det anviiste Sted, hvor vi neppe havde ventet en halv Time, før vi saae Amalia komme ud til os i Haven igiennem en Baader, ledsaget af en Pige. Lillesen og Amalia satte sig derpaa i Bognen, og vi andre til Hest; Efter en kort Tiids Raadslag blev der besluttet, at vi skulde reyse til et lidet Gods, som Lillesen havde, 3 Mile uden for Byen. Vi fortsatte nu altsaa Reysen derhen i den Orden, som før er meldt.

Imidlertid blev Græven, som nene aavagt paa alle sin Datters Foretagender, snart underrettet om hendes Flugt. Han satte sig strax i Spidsen for 20 af sine beste Folk, som alle vare forsynede med Kaarder og Skyde-Gevær, og i fuld Spring satte efter os. Han naaede os, da vi neppe havde en Hierding ven til det foresatte Sted, og overfaldt os med et Raaserie, som fuldkommen tilkiendegav hans Forbittrelse. Lillesen sprang i en Hast ud af Bognen, og kastede sig paa een af sine Tieners Heste, og med en forbittret Hidsighed søgte Græven. Jeg, tilligemed de øvrige, posterede os om Bognen, og forsvarede den. Lillesen stak Græven i sit første Anfald saaledes i sin høyre

Arm, at han ikke meere kunde forsvare sig, men just da han leste sin Kaarde for at igiennem-bore hans Hierte, blev han skudt med en Pistol igiennem Hovedet, saa han strax faldt død ned af Hesten.

Hans Død kunde ikke længe blive skjult for Almilia, der saa nøye gav Agt paa alting, hvorforsø, der hun af een af Berienterne blev underrettet om dette Dødsfald, raabte hun med en fortviolet Stemme: Grusomme Skiebne! Hun sprang derpaa ned af Vognen, og tog med sig en ladt Pistol, som havde tilhørt hendes Kiereste, og som han havde glemt efter sig i Vognen, da vi bleve overfaldede. Hun saae sig rundt omkring, og, da hun fik Øye paa sin Fader, raabte hun: Uarmhierrige! Spensl dig i dit eget Arbejde, forlad en Datter, der vil fyldestgjøre din Forbittrelse ved at udgyde sit Blod, tænk ikke, at du ved min Kierestes Død skal vinde dit Forsæt. Men! jeg har levet alene for at elske ham, og nu, da han ved din Voldsomhed er bleven mig berøvet, forlanger jeg ikke heller at leve længer. Hun trak derpaa Pistolen frem, som hun havde skjult hos sig, og, førend vi kunde forhindre hende i sit afskyelige Forsæt, skød hun sig selv ihjel.

Græven

Græven, som imidlertid havde været opholdt ved at man forbandt hans Saar, kom just ved Skuddet tilrendende, og der han saae sin Datter svemmende i sit eget Blod, blev han ligesom rasende. Han gik strax nærmere hen til hende, for at see, om hun ikke kunde reddes, men det var forseent, hun var allerede død. Hans Brede forvandledes nu til Fortrydelse, han saae, hvad han med sin Strengthed imod hans Datter havde udvirket, han kiendte nu alt for seent, hvor daarlige de Forældre ere, som vil tvinge deres Børn til paa evig Tid at forbinde sig med de Personer, hvis Kierlighed er dem modbydelig, blot allene fordi de finde det saa for got, uden at hensee til den Nytte eller Skade, de derved kand erlange. Han kastede sig derpaa ned paa sin Datters Legeme, og ved sine Klager ligesom søgte at saae hende til Live igien, han skreeg og hylede, ja viiste saadan Anger over sin Forseelse, at enhver maatte bære Medlidenhed med ham.

Jeg blev inderlig rørt over hans Tilstand, og gik derfor hen for at trøste ham, men han vilde aldeles ingen Trøst tage imod; Min Herre! sagde han, beviis mig heller en Tieneste ved at dræbe mig, tag et Liv fra mig, som jeg har besmittet med en saa affkyelig Last: Jeg har

ved min Ubefindighed forvoldet, at tvendes Blod raaber Hævn over mig; Ach! grumme Skiebne! hvorfor blev jeg ikke kvalt i min Fødsel. Ach! jeg elendige! hvor skal jeg flye hen, at jo Him- melen vil forfølge mig med Hævn; Et saa uke- ligt Skuespil vil jo stedse svæve mig for Øyne, intet uden Døden kand gjøre Ende paa min Elendighed; Han stod derpaa meget hastig op, Forræderske Hierte, sagde han, tag imod den Løn, du vel har fortient; og i det samme greb han fat paa sin Kaarde, og stak den i Livet paa sig, førend man kunde komme ham til Hielp. Himmel! hvilket bedrøveligt Syn for mig, jeg saae her trende Liv paa eengang spolerede, tusinde gange bebrejdede jeg mig selv, at jeg havde søyet Tillesen i sin Begiering, ja ofte ansaae jeg mig, som den, der havde været Aarsag til Denne ulhykkelige Tildragelse, da jeg intet havde gjort, uden allene været et Vidne til, hvad som var passeret.

Det var allerede høyt paa Dagen, da vi forlode dette bedrøvelige Sted, jeg lod Tille- sen lægge i sin Bogn, og derpaa begave vi os til Staden igien. Jeg gjorde strax Anstalt til hans Begravelse, hvilken otte Dage derefter med al Stads og Pragt blev forrettet. Da jeg nu havde opfyldt alt, hvad Venskabs Pligt udfor-

udfordrede af mig, og jeg saae, at al min Efterspørsel om Eder, allerkiereſte Betty, var forgieves, beſlattede jeg at forlade H****, men juſt da alle Ting vare ſatte i Stand, og Dagen til vor Reuſe var faſtſat, indfaldt en Hændſe, ſom var Aarſag til, at jeg kom til at opholde mig i H**** længere, end jeg havde aatet.

Alſtenen før den Dag, ſom var beſtemt til vor Vortreue, foretog jeg mig en Spadſere-Tour uden for Byen; Da jeg nu gik og grundede paa, om det dog ikke ſkulde være mueligt at ſaae Eder, min kiere Betty, opſpurgt, ſamt paa hvad Maade det beſt ſkulde ſkee, blev jeg forhindret i mine Tanker ved et Skrig. Jeg ſaae mig rundt omkring, men kunde intet ſee, ſom kunde foraaſage ſamme, men da jeg havde ſtaaet en liden Stund, mærkede jeg, at Lyden kom fra en liden Skov, ſom laae ſtrar derved. Jeg ſkyndte mig derhen, og jeg havde neppe naaet Begyndelſen af Skoven, før end jeg ſaae et Menneſke, ſom var overfaldet af fire Straten-Røvere. Af den Hidſighed, med hvilken han forſvarede ſig, ſamt de mange Bleſſurer, han havde ſaaet, ſaae jeg, at han ſnart maatte give ſig. Min Pligt forbandt mig til at komme ham til Hielp, hvorfor jeg og angreb Røverne med ſaadan Hidſighed, at de, ſom mindſt havde ventet noget

nyt Anfald, bleve bragte i Vorden. Den Ube-
kiendte, da han saae, at han fik Undsætning,
fik strax Mod igien, og da vi nu foreenede vore
Kræfter med hinanden, maatte de to af dem
strax bide i Græsset, de andre, forfækkede over
deres Kammeraters Nederlag, frelst sig med
Flugten. Den Ube-kiendte vidste ikke at udfinde
Ord nok til at takke mig med for den beviiste Hielp.
Han fortalte, at han havde gjort en liden Spad-
sere-Tour i denne Skov, og at han ved sin Til-
bagekomst var overfaldet af disse Røvere, og
sluttede med at bede mig, at jeg dog vilde
sige ham, om der ikke var nogen Ting, hvor-
udi han kunde vise sin Taknemmelighed mod
mig, og hvor høyt han for den beviiste Hielp
var mig forbunden. Jeg svarede ham, at den
Tieneste, om jeg saa maatte kalde det, som jeg
havde beviist ham, fortiente aldeles ingen For-
bindelighed, da jeg intet havde gjort, uden hvad
som var min Skyldighed. Vi begave os der-
paa hjem igien, og da vi kom inden for Por-
ten, skiltes vi ad, uden at jeg fik mindste Un-
derrøtning om, hvo han var, vist nok er det,
at jeg af hans Klæder, samt den Færdighed,
med hvilken han brugte sin Kaarde, tydeligen
kunde kiende, at han maatte være en Person
af Stand.

Saa som

Saa som nu den liden Blesſure, jeg havde i min ene Skulder, foraarsagede mig nogen Smerte, begav jeg mig strax hjem. Den sorttes ikke at være af nogen Betydendhed, men om Natten begyndte den at svie stærkt, og om Morgen derpaa fornam jeg, at den var gandske opsvolmet. Jeg saae mig da nødsaget til at opsætte min Reise, for at antage en Læge, og, saasom min Blesſure var just ikke saa meget farlig, saae jeg mig efter et par Ugers Forløb fuldkommen restitueret.

Den Opsættelse i min Reise, som mine Blesſurer foraarsagede, gjorde, at der blev intet af med min Reise fra H * * *. Jeg eftertænkte imidlertid, at det var uvist, hvor jeg kunde finde Eder, allertiereste Betty, og, at jeg ved Skrivelser kunde udrette det samme, som om jeg selv reiste omkring. Jeg lod derfor affærdige Skrivelser til dem, som havde Commando i Bjerne rundt omkring i alle Provincerne, belønnede enhver rigeligen for sin Umage, og satte et stort Præmium for den, som kunde opfylde mine Ønsker; Kort at sige, jeg sparede intet af det, som kunde give mig Oplysning om Eder.

Hidindtil var jeg endnu ikke bleven bekendt med nogen, men nu, da jeg saae, at jeg en god Stund kom til at opholde mig i H * * *, og

at den Tænlighed, hvorudi jeg levede, meer og meer forøgede min Tungsindighed, oprettede jeg Bekjendtskab med adskillige Personer; Iblant disse var en Skotsk Adelsmand, ved Navn Gierlinghout, denne besad i høieste Grad alle de Ting, som kand gjøre et Menneske fuldkommen; Jeg behøvede ikke lang Bekjendtskab til at kiende Forskiellen imellem ham og de øvrige, jeg havde udvalgt, hvorfor jeg og forlod dem, og gandske overgav mig til hans Fortrolighed allene. Kort at sige, vi soer hinanden et evigt Vennskab til. Jeg kunde af dette, saavelsom af alt andet lære at kiende Lyffens Ubestandighed, thi neppe var Vennskabs-Baandet sluttet imellem os, førend en umild Skiebne stod færdig at sønderrive samme.

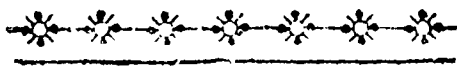
Vi vare en Dag begge inviterede til Grevs Tafel. I Selskabet var en Preussisk Capitain, en Person, der i alle Ting stemmede overeens med Le Mart, om hvilken jeg tilforn har talt. Under Maaltidet kom det til en heftig Ordkrig imellem ham og Gierlinghout, som endtes med en Udfordring paa et par Pistoler af Capitainen. Gierlinghout besvarede hans Ord allene med en Ratter, hvilket desto mere ophidsede ham, og var det allene Stedet, hvor vi opholdt os, som hindrede ham fra at udføre, hvad han havde i

Sinde,

Ende, men, da Maaltidet var til Ende, gik han bort, efterat han havde igientaget sin forrige Udfordring. Vi forbleve den hele Dag hos Grev Tafel, og om Aftenen Klokken 12 gik hver hiem til sit.

Den Forbittrelse, med hvilken den Preussiske Capitain forlod os, satte mig i Frygt for Gierlinghout. Jeg besluttede derfor tilligemed Le Palm at følge ham hiem for at kunde komme ham til Hielp, isald han skulde blive anfaldet. Han vægede sig længe derfor, men ved min indstændige Ben lod han sig omsider overtale. Vi naagede lykkeligen til hans Huus, uden at der medte os noget, men vi havde neppe trædet ind ad Døren, førend een af hans Tienere overleverede ham et Brev; Han brækkede det, og var samme fra den Preussiske Capitain, hvori han igientog sin forrige Udfordring, og tillige kaldte ham med de mest anseelige Navne, hvis han vægede sig ved at opfylde hans Begiering. Gierlinghout blev herudover forfærdelig forbittret, han lod mig læse Brevet, og spurgte mig, hvad jeg syntes, at han burde gøre. Jeg forestillede ham den Pligt, som Religionen paa-lagde ham, og at det var billigt at foretrække sit Liv for en forsængelig Ære; Jeg forestillede ham endog, at, om han endskjønt beholdt Livet, der

endnu

endnu var uvist, maatte han dog tilkiøbe sig samme ved en andens Død, en Sag, der vilde sætte en Klif paa hans gode Navn og Rygte, og desuden forvolde ham et bestandigt Samvittigheds Nag. Han holdt mit Raad for billigt, og lovede at benytte sig af samme.

Jeg og Palm begave os derpaa hjem, hvorpaa jeg laade mig til Røslighed, men jeg var ikke i Stand til at falde i Søvn; En Urolighed, hvortil jeg ingen naturlig Årsag kunde finde, forhindrede samme; Endelig blev jeg fiæd af at ligge, jeg stod op, og saasnart det blev Dag, gik jeg hen til Gierlinghout, for at see, hvorledes det stod til med ham, da jeg syntes, at min Urolighed forøgedes, naar jeg allene tænkte paa ham. Jeg sandt ved min Ankomst een af hans Tienere, jeg spurgte ham: Hvor er Gierlinghout? Han er alt ude, svarede han. Ude? sagde jeg: Ja sagde han, en liden Stund, ferend De nu kom hid, fik han atter et Brev fra Capitainen, og da han havde læst det, gik han længe frem og tilbage meget urolig paa Gulvet, omsider gik han ud, men hvorhen, er mig ubekiendt.

Jeg indsaae nu Årsagen til min Urolighed, jeg havde nu ikke længer behov at giette mig til, hvor han var, og saasom jeg af det Brev,

Brev, han Alstenen tilforn havde faaet, var bleven underrettet om det Sted, hvor Tvistigheden skulde afgjøres, skyndte jeg mig derhen, for endnu, om det var mueligt, at bringe ham til at afstaae fra sit Forsæt, men jeg kom alt for seent, Gierlinghout var skudt, og Capitainen havde allerede taget Flugten. Jeg gjorde derpaa Forsøg, om der endnu ikke skulde være Tegn til Liv hos min Ven, men forgievs; thi Skuddet var gaaen tvert igiennem Brystet og ud af Ryggen. Jeg vilde derpaa have gaaet ind i Byen igien for at gjøre Anstalt til at faae ham bragt hjem, men hvor blev jeg forundret, da jeg saae tre Personer at forbyde mig Passagen; Jeg blev herudover forbittret og med Magt søgte at bane mig Ven, men hvor blev jeg ikke end mere baade forundret og forskrækket, da jeg blev omringet af en Under-Officier med sex Mand, som befalede mig at følge sig. Nu maatte jeg gaae, hvor de førte mig, og efter en Times Forløb befandt jeg mig ved Arrest-Huuset, hvor man sluttede mig i mit Kammer. Forgieves spurgte jeg om Marsagen til denne Medhandling, man svarede mig allene, at jeg nok fik det at viide, naar jeg kom i Forher.

Jeg grundede en lang Tiid paa denne Hændelse, men jo mere jeg søgte efter Marsagen,
jo

jo mere forunderlig faldt den mig for, dog, saasom jeg vidste hos mig selv, at jeg intet havde gjort, som kunde fortjene denne Behandling, forarsagede det mig aldeles ingen Frygt, men allene satte mig i en kiedsommelig Uvished om Udfaldet. Om Eftermiddagen derpaa blev jeg bragt i Forhør; Dommeren tilspurgte mig strax, hvad der havde fundet bevæge mig til at begaae saa afskyelig en Gierning, som den, hvorudi jeg var bleven attraperet? Hvad for en Gierning? svarede jeg, samt bad ham, at han tydeligen vilde forklare sig, saasom jeg aldeles ikke forstod, hvad han talede. Dumdriftige! sagde han, tør du understaae dig at nægte en Gierning, hvorpaa gives tre Bidner, som have fundet dig ved et Menneske, som du haver myrdet: Jeg vilde have talet til mit Forsvar, men jeg blev forhindret ved det man bragte mig til Arresten igien.

Jeg kiendte nu med Bedrøvelse Marsagen til min Arrest, jeg havde adskillige Tanker derom, snart demte jeg, at det maatte være et Forræderie opfundet af Capitainen for derved selv at undgaae den Straf, han havde fortient, snart igien, at det maatte være en Fehltagelse af de Personer, der havde antastet mig, at de havde anseet mig for Giernings-Manden, fordi
de

de havde fundet mig ved det døde Legeme, dog, saasom jeg vidste, at jeg var uskyldig, og desuden kunde skaffe mange Vidner, der alle skulde tiene til at retfærdiggjøre min Sag, slog jeg mig fuldkommen til Rolighed.

Jeg gik just i disse Tanker, da Arrest-Forvareren traadde ind i mit Kammer. Jeg stak ham strax to Gvineer i Haanden med Begiering, at han vilde forskaffe mig Blæk og Pen, han blev særdeles fornøjet over denne Douceur, og bragte mig strax de begierte Ting. Jeg skrev derpaa et Brev til Le Palm, hvorudi jeg underrettede ham om mine Omstændigheder, og bad ham, at han strax maatte komme til mig. Jeg forseglede det derpaa, og overleverede det til Arrest-Forvareren med nøye Beretning, hvor han skulde bringe det hen. Han efterkom meget hurtig min Begiering, thi efter en liden Tids Forløb kom han tilbage med Palm; Denne min stakkels Ven var næsten utrøstelig over det, som var hændet mig, og var det med al Nød, at jeg kunde faae ham til at stille sin Bedrøvelse. Vi satte os ned, og overlagde, hvorledes vi best skulde angribe denne Sag, det blev besluttet, at jeg skulde antage en Advocat, Palm forskaffede mig strax en ved Navn Butler, som for sin Procedure var særdeles berømt.

rømt. Jeg fortalte ham den hele Sag, og bad, at han imod en raisonnable Betalning vilde forskaffe mig Ret.

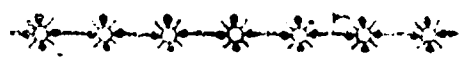
Da han nu nye havde igiennemgaaet en hver Ting af min Fortæling i sær, sagde han omsider: Min Herre! denne Sag er af stor Vanskelighed, og jeg seer mig neppe i Stand til med al min Kunst og Gliid at gaae den saaledes igiennem, at den skal falde ud til deres Fordeel. Jeg forstod strax, hvad han meente, og stak ham ti Guineer i Haanden; Herved fik Pi-ben strax en anden Lyd, min Sag blev nu ikke længer vanskelig, han forsikrede mig, at jeg inden to Dage skulde være paa frie Fod igjen. Han forlod mig for at giøre Anstalt til min Losladelse. Jeg lærte af denne Omgang, at en mærk og tvivlsraadig Sag opløses allerbest ved Penge, og at Advocater ere for det meste deri hinanden lige. Dette gav mig Anledning til at beklage de Fattige, som jeg paa denne Maade tydelig saae at maatte lide Uret, allene af Mangel paa det, for hvilket de skulde tilkiøbe sig samme.

Butler opfyldte virkelig, hvad han havde lovet mig; thi to Timer derefter blev en allene min Arrest forandret, saa jeg ikke allene fik et langt bedre Kammer, hvor jeg fandt alt, hvad

hvad som kunde tiene mig til min Beleylighed,
 men man omgikkes mig endog langt høfligere
 end tilforn. Walm forblev imidlertid hos mig,
 og den anden Morgen saae vi Butler hos os.
 Han forsikrede mig, at min Sag nu aldeles in-
 gen Fare havde, og at jeg snart skulde komme
 til Ophøjsning, allene jeg maatte finde mig i ende-
 nu engang at komme i Forhør. Han bad mig
 derpaa, at holde mig færdig til om Eftermid-
 dagen Klokken 2, da han vilde komme for at
 afhente mig. Han kom og til den bestemte Tid,
 og da der kun var en liden Gang fra min Ar-
 rest og til det Sted, hvor Forhøret skulde hol-
 des, tog han mig ved Haanden, og bragte mig
 frem for Dommeren; Han bevidnede med saa
 tydelige Beviser min Uskyldighed, at Domme-
 ren ikke mere kunde tvivle derpaa. Jeg for-
 talte derpaa Dommeren, hvad som var passe-
 ret hos Grev Tafel imellem Gerlinghout og
 den preussiske Capitain. Han blev ved det,
 jeg nævnede Grevens Navn ligesom forundret,
 Hvad, sagde han, kiender De Grev Tafel?
 Ja min Herre, svarede jeg, jeg har ikke allene
 den Ære at kiende ham, men jeg kiender ham
 endog som en Ven. Dette forskaffede mig
 atter en Fordeel; Dommeren blev nu langt mere
 høflig mod mig end tilforn, han befalede at

S

bringe

bringe mig en Stoel, paa hvilken jeg efter hans Begiering maatte sætte mig. Pardonneer mig, min Herre, sagde han, hvad som er skeet, har jeg efter mit Embede været nødt til; men da Butler, Deres Advocat, har underrettet mig om den hele Sammenhæng, har jeg paa adskillige Steder udsendt Spondere for at faae Capitainen opspurgt, og forsikrer jeg Dem, at De aldeles intet Ondt skal vederfares. Jeg svarede ham korteligen, at det var noget, for hvilket jeg aldeles ikke frygtede, da jeg haabede, at nyde den Nytte, hvorfor Lov og Forordninger var indrettet, nemlig Ret.

Imedens vi endnu talede om dette, kom een af de udsendte Spondere tilbage, og berettede, at de ved den flittigste Undersøgning ikke havde fundet erlange nogen tilforladelig Efterretning om Capitainen, men at de paa én afsidens Ben havde fundet et Menneske, som var styrtet med Hesten, og at begge vare døde, saasom nu Klædedragten gav dem tilkiende, at han maatte have været Officier, havde de bragt ham hjem med sig, i Tanke, at det maaskee kunde være Capitainen, som de søgte efter. Han blev strax bragt ind efter Dommerens Befaling, og isnede det over mit hele Legeme, da jeg saae ham; Her manglede endnu en Ting til min Befrielse,

frielse, nemlig Bidner paa, at det virkelig var ham; Jeg og Palm kiendte ham fuldkommen, men alt det kunde endda ikke hielpe; Dommeren befalede derpaa, at man nøye skulde eftersee i hans Klæder, om man ikke kunde finde nogen Ting, som kunde tiene til Oplysning i Sagen. Til al Lykke fandtes tvende Ting deri; Først, en Copie af det Brev til Gierlinghout, i hvilket han udsøker ham at møde for et par Pistoler; for det andet et Brev, som han havde skrevet til en Lieutenant ved Navn Keech, hvori han tilkiendegiver ham sit Forehavende, og beder ham, at, i fald han var saa lykkelig at nedlægge sin Modstandere Gierlinghout, og han altsaa maatte flygte, han da vilde drage Omhu for at forskaffe ham sin Frihed, men hvis Lodden skulde ramme ham selv, da at lade ham begrave. Der behøvedes nu ikke mere til fuldkommen at overbevise Dommeren om min Uskyldighed, hvorfor han og strax forkyndede mig min Frihed, og viiste han en særdeles Glæde over min Befrielse.

Da jeg tillige med Palm kom uden for Arresten, mødte vi Grev Tafel; Den stakkels Greve omfaunede mig, og med de mest forbindtlige Ord bevidnede sin Glæde over min Befrielse. Han fortalte, at han nu nyligen var

§ 2 bleven

bleven underrettet om, hvad som var hændet mig, og at han derudover havde hastet for at komme mig til Hielp; Han bad os derpaa hjem med sig til Aftens-Maaltid. Det første, jeg spurgte ham om, var Gierlinghout, han svarede, at han allerede havde draget Omsorg for at lade ham føre hjem, og at han formedelst det nye Venſkab, der allestider havde været imellem dem, havde besluttet at besøge hans Begravelse, hvilken og nogle Dage derefter med megen Stads blev fuldbyrdet.

Dagen derefter inviterede Greven os ud paa et lidet Gods, som han havde uden for Byen, og sandelig, jeg fortred ikke, at jeg havde taget derud; Det var et Stæd, som aldrig kunde findes Noget til, i det mindste ikke bedre i Henseende til Forlystelser, det viiste fuldkommelingen. Anlæggerens store Smag og Skjensomhed; det laae paa en slet og jevn Plads, og kunde man fra samme see til alle fire Kanter. Paa den ene Side af Bygningen havde man Søen midt for sig, hvorfra man kunde see alle Skibe lige til den mindste Baad, som senlede ind til Byen, paa de tre andre havde man Landevenen, og kunde ingen passere forbi, uden at blive observeret; Strax neden for Bygningen var en liden Skov, fra hvilken man den hele
Dag

Dag hørte den angnehmmeſte Muſik af Fuglene, ſom i Hobetal forſamlede ſig i ſamme. Tvende prægtige Hever, hvorudi intet manglede af alt det, ſom kunde opvække Forundring, forøgede dens Smukhed, kort at ſige, der manglede intet af alt det, ſom kunde forſkaffe Fornøjelſer, og opmuntre Sindet.

Græven, ſom ſaae den Fornøjelſe, jeg fandt i dette Sted, opholdt ſig der længere, end jeg ellers havde agtet. En Aften, efterat jeg havde ſpiist, foretog jeg mig en Spadsere-
tour i Skoven, ſaaſom jeg nu gif fordybet i Tanker, bragte ſamme mig meget længere ind i Skoven, end jeg havde agtet mig, omſider blev jeg træt, jeg ſatte mig paa Marken for at hvile mig lidt, og derpaa at vende tilbage iien, men juſt, ſom jeg havde ſat mig ned, hørte jeg en Lyd af et Menneſke, der ynkeligen jamrede ſig; Jeg ſtod ſtrax op for at efterforſke hvad det var, for i ſald det ſkulde være et Menneſke, ſom var geraaden i en eller anden Omſtændighed, da at komme ham til Hielp. Jeg gif efter Lyden, og et lidet Stykke derfra fandt jeg imellem nogle Træer et Menneſke ſtærk bleſſeret; Formedeliſt det meget Blod, ſom var løbet af ham, ſaae jeg, at han havde ikke meget tilbage; Jeg gif dog hen for at ſee, om der intet Haab kunde

gives til Redning, men hvor forstreckt blev jeg ikke, da jeg ved nye at betragte dette Menneske kiendte i ham den tydske Tienere, som havde været Aarsagen til min Ulykke. Han kiendte mig strax og gav et hæftig Skrig af sig, han bad mig paa det ynkeligste at forlade ham hans Ondskab; Han benyttede sig af den elendige Tilstand, hvorudi han befandt sig, som en bevægende Aarsag til at villige i det begierte, og med de bevægeligste Ord forsikrede mig, at der var intet som foruroligede ham i sin Død, uden det, at han ikke havde faaet Forladelse af mig. Jeg tilgav ham strax sin Forseelse, og tillige lovede, at hvis det var Forsnests Willie, at han skulde blive reddet af denne Fare, jeg da i alle Maader vilde bevise ham min Hielp og Bistand.

Jeg vilde derpaa have redet tilbage for at faae ham bragt hjem, men han forhindrede mig deri, ved at forsikre mig, at det var ufornuødent, da Døden var ham uundgaaelig, ja, allerede saa nær, at han neppe troede, at han havde nogle Minuter tilovers. Han bad mig derpaa at anhøre noget, som han endnu for sin Død havde at sige mig, og da jeg havde tilladt ham det, sagde mig fuldkommeligen om alle Ting med Le Mart, han fortalte, hvorledes han, nemlig Le Mart, da han havde udøvet sin Ond-

skab

skab imod mig, havde strax, førend han endnu
 flygtede, ladet ham kalde til sig med den Fores-
 vending at belønne ham videre for den Tieneste,
 han havde gjort ham; Men at Mart, da han
 traadde ind i Kammeret, havde fyrret løs paa
 ham med en Pistol, i Tanke, at dræbe ham,
 og derved forekomme, at der ingen skulde fin-
 des, der havde været Medvidere i denne affne-
 lige Gierning, og siden skulde forraade ham:
 Dog havde han ved Le Marts Uforsigtighed
 undgaaet Skuddet, og fundet Lejlighed til at
 tage Flugten; Han fortalte videre, at han siden
 den Tid længe havde skjult sig i E **, indtil han
 endelig ved en Hændelse fik spurgt Le Marts
 Ded; Han havde derpaa begivet sig fra E **,
 og paa Benen havde han faaet en fuldkommen
 Underretning om, at jeg ikke var bleven dræbt,
 hvilket han forsikrede, at have forarsaget ham
 en særdeles Glæde. Efterdi han nu, som han
 sagde, havde samlet sig en Deel Penge, deels
 i min Tieneste, deels ved de Douceurer, han
 havde faaet af Le Mart, havde han anlagt
 samme i adskillige Barer, hvilke han havde
 renst omkring i Landet med. Saadan sin Kjøb-
 mandsskab havde han lykkeligen fortsat lige ind-
 til denne Tid, da han havde foresat sig at reise
 til G ** for der at sætte sig ned, og i Rolighed

tilbringe sin øvrige Leve-Tid, men at han paa det Stæd, jeg fandt ham, var bleven overfaldet af nogle Stratenrøvere, hvilke, efterat de havde frataget ham hans Penge og øvrige Vare, paa det ynkeligste havde medhandlet ham. Hermed endte han sin Fortælling, og begyndte alt hans Mæle, at blive saa tykt, at det var neppe jeg kunde forstaae det sidste af hans Fortælling. Jeg fornemte da, at der var ikke megen Tid tilovers, hvorfor jeg ikke heller længer opsatte den Pligt, som Religionen paalagde mig. Jeg forestillede ham Døden og det vigtige Trin, han nu havde at giøre, og bad ham, nu ikke mere at tænke paa det Nærværende, men allene at fæste sine Tanker paa det Tilkommende.

Han saa mig an med et muntært Ansigt, og forsikrede, at han aldeles ingen Frygt havde for Døden, da han i sin Siæl fandt den Trest, at han fuldkommen var forsonet med sin Gud, og at intet forhindrede ham at døe med Rolighed, nu da han igien havde faaet mig at see og erlangt Forladelse for sin begangne Forseelse. Han anbefalede derpaa Himmelen med Suk og Bøn, at den vilde være ham naadig, hvorpaa han rakte mig sin Haand for at tage Afsked; Han vilde have talet mere, men et Huf betog ham Munden, og med det samme skildte ham ved Livet.

Det

Det var allerede langt ud paa Natten, ferend dette bedrøvelige Skuespil fik Ende; Jeg begav mig derpaa tilbage for at faae ham bragt hjem. Paa Benen mødte jeg Greven og Palm til Hest, ledsaget af fire Tienere, som renste omkring, og søgte efter mig; De viiste en særdeles Fornøjelse over det, de fandt mig; Greven fortalte, hvilken Urolighed min Udeblivelse havde foraarsaget dem, og bad, at jeg dog vilde stille hans Nysgierighed ved at underrette, hvad der kunde have foraarsaget samme. Jeg fortalte ham den hele Passage, hvorpaa han strax gav Ordre til sine Tienere, at de skulde drage Omsoerg for at faae det døde Menneske hjembragt. Saaom det nu var et meget angenemt Venr, lod Greven Hestene gaae tilbage, og vi fortsatte Benen hjem til Gods, under adskillige Samtaler om denne Passage. Dagen derpaa led Greven, der i alle Ting ville vise den Kierlighed og Godhed, han bar for mig, giøre Ansigt til den Dødes Begravelse, og skeede samme trende Dage derefter paa Grevens eget Gods.

Vigtige Forretninger kaldte nu Greven tilbage til Staden igien; Samme nødte mig til at forlade et saa kiert og angenemt Stød, der saa ofte havde bortdrevet min Bedrøvelse, og forskaffet mig de ensfeligste Forlystelser. Jeg

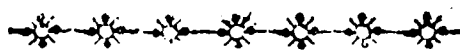

faldt herudover til en Melancholie, som jeg med
 al min Magt ikke var i Stand til at tvinge; Jeg
 sagte at følge den, men Greven, som gav me-
 get nye aag paa alle mine Foretagender, mer-
 kede snart samme, han fornam snart, at Aars-
 sagen til min Bedrøvelse reyste sig deraf, at jeg
 skulde forlade det Sted, hvor vi opholdt os, og
 som han saae gandske at have indtaget mig.
 Han tog heraf Anledning til at skiertse med mig,
 nu min Ven, sagde han, nu længe de vel ef-
 ter igien at komme til Byen, jeg frygter for, at
 jeg har giort dem Tiden for lang, og at den
 Eensomhed, som hersker her paa Landet, har
 forarsaget dem Kiedsommelighed. Jeg kunde
 nu ikke længere følge mine Tanker; Ach Herr
 Greve! sagde jeg, gid mine Omstændigheder
 tillode mig at leve her bestandig, da vilde jeg
 med Foragt ansee alle andre Fornøelser; thi
 hvem kan vel blive kied af et Sted, der forskaf-
 fer saa mange Forlystelser; De mener maaskee,
 at Byen skulde falde mig kiere, nei! jeg for-
 sikrer Dem, at, ved det jeg allene tænker der-
 paa, forfalder jeg til Tungsiindighed. Han
 gav sig til at lee; Min Ven! sagde han, for-
 lad mig, at jeg har sat Dem paa Prove, det
 er allene sseet for at saae Dem til fuldkommen
 at ytre Deres Tanker, jeg er af samme Me-
 ning,

ning, som De, og forsikrer jeg Dem, at saasnart jeg har bragt de Ting i Orden, som nu nede mig til at forlade dette Sted, skal vi ved Forsnnets Hielp samles her igien. Jeg har, sagde han videre, ladet anlægge dette Sted allene for at nyde nogen Rolighed, naar mine Forretninger kan tillade mig at være fra Staden, og finder jeg her en fuldkommen Tilflugt imod alle de Uordentligheder, som herske i Byen.

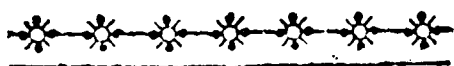
Vi fastsatte nu vores Rejse til den anden Dag, og, paa det vi i betids kunde naae til Byen, som var 9 Mile fra dette Sted, hvor vi opholdt os, begave vi os den anden Morgen meget tidlig paa Rejsen, men neppe havde vi lagt 3 Mile tilbage, før end følgende Tildragelse mødte os.

Paa Rejsen, som vi skulde rejse, var en stor Broe, under samme fled et Vand, der undertiden vorede saa højt, at det skulde Broen, og gjorde, at man mange gange ikke kunde komme over uden at underkaste sig Livsfare. Greven, som vilde være underrettet, om Vandet var højt eller lavt, før end han videre fortsatte sin Rejse, lod en af Tjenerne rejse derhen for at efterforske samme. Vi lode imidlertid vore Heste puste, og forfriskede os med de Sager, vi havde med os. Da det nu ikkun var en liden Miil fra det Sted, hvor vi hvilede, til den omtalte

omtalte Broe, havde vi, førend endnu en Time var forløben, Tienveren tilbage igien. Han berettede, at Vandet var gandske lavt, og at man uden ringeste Fare kunde komme over. Han berettede videre, at han ved den anden Side af Broen havde seet endeel Mennesker til Hest, der havde havt i Sinde at tage over, men at de ved hans Ankomst havde afstaaet fra sit Forsæt, og i den Sted posteret sig ved Enden af Broen. Vi gjorde os aldeles ingen Tanke om denne Relation, hvorpaa vi strax steg til Hest, og naaede paa mindre end en halv Time til den omtalte Broe. Forgjæves søgte vi at komme over den; thi de omtalte Personer, den Erfarenhed lærte os at kiende som Røvere, havde indtaget den nederste Ende af Broen, og med Kaarden i Haanden forbød os Passagen.

Ansøderen for disse Skielmer reed strax frem og formanede os til med det Gode at overgive os, thi hvis vi gjorde ringeste Modstand, maatte vi vente os den haardeste Medfart. Vi bleve særdeles forbittrede over et saa dumdriftigt Forlangende, og omendskjønt det syntes uligt at indgaae i nogen Fægtning, da vi kun vare 5 imod 12, saa besluttede vi dog fer at doe paa Stedet, end vise os fere ved at villige i disse Røvers ugudelige Forslag. Vi svarede ham
derfor

derfor intet paa hans Forestilling, men gav Hestene af Eporene og med Raarden i Haanden søgte at bane os Vejen. Hæverne, der ikke havde været noget Anfald forventende, bleve bragte i Vorden, men de satte sig i en Hast i deres forrige Stilling. Slaget begyndte nu for Alvor, ingen af Delene vilde give sig tabt. Greven fægtede overmaade hidsig, og ved sin Tapperhed nedlagde 3 af Hæverne. Jeg og Palm trænede os igiennem dem, og anfaldt dem bag til, hvorudover de saae sig nødt til at dele sig i tvende Parter. Herved naaede vi Inffeligen vort Forsæt; thi paa mindre end en Time nedfablede vi 8 af disse Stielmer, de øvrige 4 udmattede af de mange Blessurer, de havde faaet, saae sig ikke i Stand til at byde os Spidsen, og bleve derfor uden nogen synderlig Umage tagen til Fange. Greven lod dem derpaa ved nogle Bønder, som han ved en af sine Tienere havde sammenkaldet af de omkringliggende Egne, bringe til Vnen, og overlevere i Justitiens Hænder, og fik de nogle Dage derefter den Løn, som deres Gierninger havde fortient.

Greven var meget udmattet, desuden havde han faaet en Blessure i den høyre Arm, som nødte os til at opsætte vor Kense for den Dag. Omtrent en Miil derfra, affides fra
Benen

Benen, boede en Adelsmand ved Navn Hamler, som var Grevens meget gode Ven. Vi tog derhen, og sandelig vi sandt der alt, hvad som kunde tiene os til Forfriskning. Hamler var en af de lystigste Personer, jeg har kiendt, og forskaffede han os ved denne sin Munterhed tusinde slags Fornøjelser. Vi fortalte ham, hvad som var hændet os, og da han hørte, at Greven var blesset, vilde han have giort Anstalt at forskaffe ham en Læge, men Greven vilde ikke tage derimod, han forsikrede, at den ikke var af saa stor Betydendhed, at vi jo selv kunde forbinde den; Med at antage en Læge, vilde han lade beroe til han kom hjem. Vi forbandt den derpaa saa godt, som vi kunde, og da den syntes at være gandske ringe, blev det besluttet, at vi Dagen derpaa igien skulde begive os paa Reysen. Vi fuldførte og virkelig vort Forsæt, thi den anden Dag om Aftenen naaede vi lykkeligen til Byen.

Greven hastede nu med at faae sine Affairer tilendebragt, men imidlertid han var beskæftiget dermed, indfaldt han i en hæftig Proces med en Adelsmand ved Navn Sejerton, som reent forstyrrede vores Desein, som var igien at reyse til hans Gods, saasnart som han havde tilendebragt sine Forretninger. Marsagen til
hans

hans Proces var denne: Greven havde foruden det Enststed, som vi nylig kom fra, et andet, som ifkun var 3 Mile uden for Byen, hvilket han havde tilkøbt sig af denne Adelsmands Fader, men som i Smukhed aldeles intet havde at sige imod det andet. Sejerton paastod, at Greven skulde lade ham faae Godset tilbage imod at han udbetalte ham den Sum, som han havde givet hans Fader. Greven var gandske ubevægelig ved Sejertons Forlangende, og svarede, at det var noget som var ugierlig, da han allerede ved et Testamente havde bortgivet samme til en Frue, som var ham nær beslægtet. Sejerton blev meget forbittret over det Afslag, Greven gjorde ham, og svarede, at siden han ikke med Villighed var at bringe til Raisson, maatte han ikke fortryde paa, at han tog sin Tilflugt til Retten; Greven svarede ham med Bitter, at det aldeles ikke skulde fortryde ham, hvor, eller til hvem han tog sin Tilflugt, da han vidste, det var en Sag, hvori Retten ikke kunde dømme uden til hans Fordeel, da han ikke i Loven fandt noget, der kunde berettigede dem til at dømme anderledes.

Sejerton anlagde ham derpaa Proces, der blev sat Commissarier i Sagen, og til al Ulykke for Greven saadanne, som havde Horn i Siden

Siden paa Ham, og allene søgte efter Længsel til at faae sit Had fuldført. Nu lagde de alle Alarer om Borde for at styrte Greven, og det lykkedes dem og. Det var bekiendt, at Sejertons Fader nogle Aar for hans Død havde været ligesom uden for sig selv, og at han i den Tid ofte gjorde, hvad som baade kunde være til Skade for ham og hans Efterkommere, hvilket aldrig havde skeet, naar han havde havt fuldkommen Brug af sine Sandser, og at Greven just i den Tid havde kjøbt ham Godset af; En Kundskab, der fuldkommen tjente dem til at fuldføre, hvad de havde i Gærde; De paastode derfor for Retten, at det Kjøb, som Greven havde sluttet med Sejertons Fader, maatte gøres ugyldig, saasom samme var skeet paa en Tid, da han ikke havde fuldkommen Brug af sin Fornuft, og at Greven maatte tildømmes at afstaae Godset til Sejerton imod at nyde hvad han havde betalt til hans Fader, som de saade var ifkun tredie Delen af hvad Godset var værdt; Retten torde ikke dømme i denne Sag, men indsendte det for Parlamentet. Dette dømte strax Sejertons Paastand at være billig, og paalagde Greven at faae Godset imod Annammelsen af den Sum, han havde givet for samme, dog med det Forbehold, at Sejerton skulde

skulde betale ham, hvad han havde udlagt til sammes Forbedring og Processens Omkostninger skulde være lige paa begge Sider.

Greven blev overmaade forbittret over den ubillige Dom, som var fældet i hans Sag. Jeg og Palm var just hos ham, da samme blev ham forkyndet, han vilde ikke høre derpaa, men sluttede sig tillige med mig og Le Palm inde i et Kammer, og overgav sig til saadan Græmmelse, at jeg stod i Frygt for hans Liv. Jeg søgte paa alle muelige Maader at opmuntre ham, men det var mig reent umueligt; Min Ven! sagde han, jeg græmmer mig ingenlunde for det Tab, jeg har lidt, da det ikke engang kan regnes for noget Forliis, men allene for den Tort, mig derved er tilføjet, da jeg er bleven tvungen til at afstaae det, som jeg engang redeligen har tilhandlet mig, og som ikke engang er mit, men allerede af mig til en anden er borttestamenteret, hvad Tort for mig, at jeg nu skal kalde mine Ord tilbage.

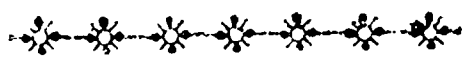
Den Græmmelse og Forbittrelse, som han var sat udi ved denne Omstændighed, bragte ham efter nogle Dages Forløb i en hidsig Feber; Jeg raadede ham, at han, for ikke at forsømme noget, som kunde tiene til hans Livs Vedligeholdelse, skulde antage en Læge, men han afflog min

Begiering. Jeg og Palm skiftedes til at være hos ham; Den fjerde Dag begyndte Geberen stærk at tiltage; Han skiftede Bud efter Notarius, og lod skriftlig optegne, hvorledes der i alle Ting skulde forholdes efter hans Død; Han uddelkede rigeligen til enhver af sine Benner, men forglemte dog ikke de Fattige; Han lod derpaa indkalde alle sine Folk, og belønnede enhver af dem i sær for deres Troskab. De Stakler vare næsten færdige at svømme hen i Groat over at see deres Herre saa nær ved Døden, og var det ret ynkelig at høre, hvorledes de bade og indstandig anraabte Himmelen om Hielp.

Da han nu havde uddeelt Foræringerne til sine Folk, sagde han til mig og Palm: Wien hvad skal jeg byde Eder, det er billigt, at I ogsaa nyder noget til Erindring af det Venskab, der har været imellem os; Velan! sagde han til mig, tag imod det Gods, som De saa nedig forlod, men som noget, jeg er Dem skyldig for det Venskab, de stedse har viist mod mig. Himmelen give, at de i mange Aar maa besidde det med Rolighed, og er det eneste jeg forlanger dette, at de undertiden vil tænke paa deres afdøde Ven. Jeg vidste nu ikke, hvorledes jeg skulde udfinde Ord nok til fuldkommelig at overbevise ham om min Taknemmelighed; Nu da,

da, sagde jeg, den Douceur, De har gjort mig, er saa stor, at jeg neppe kan tage derimod, fornemmelig, da samme skal være en Belønning for det Venskab, som De behager at sige, jeg har baaren for Dem; thi samme er jo alt rigelig nok belønnet, da De igien har beæret mig med Deres Venskab; men da De ved Deres Godhed har gjort mig til Ehre deraf, da vær forsikret, at jeg ene vil benytte mig af det, for der i Stilhed at begræde saa fier en Ven, og maae De vist troe, at det Venskab, som er knyttet imellem os, skal holdes ubrydelig, og min Kierlighed for Dem skal følge mig i Graven. Han testamenterede derpaa Le Palm 1000 Pund Sterling, og bad, at han ligeledes vilde antage samme som en Erindring af hans Venskab. Da nu alt dette skriftlig var forfattet og undertegnet af Bedrømmende, sagde han, nu er jeg først rolig, nu kan jeg med Glæde afsandre mig fra dette forfængelige, da jeg her nogenledes har opfyldt mine Pligter; Jeg mærker nu, at jeg ikke har megen Tid tilbage, og at Døden snart vil opløse det Baand, som holder mit Liv; Det er nu fornødent, at jeg fæster mine Tanker til noget høiere; Han vendte sig derpaa om fra os, og hendrev næsten tre Timer med Suk og Bøn til Himmelen, hvorpaa han

bad mig, at jeg vilde giøre Anstalt til at for-
skaffe ham en Præst. Jeg opfyldte strax hans
Begiering. Præsten kom, og efter foregaaende
Bereedelse meddelte han ham Sacramentet.
Da Præsten havde forladt ham, begyndte Eng-
dommen saa stærk at tiltage, at den bragte ham
i et hæftigt Raserie, men det varede ikke længe,
han kom strax til sig selv igien; En liden Stund
derefter flagede han sig meget for Tørst, jeg gif
strax hen for at give ham noget at lædske sig paa,
men førend jeg kom til Sengen igien var han al-
lerede død.

Sorg og Klager opfyldte nu det hele Huus,
der var ikke een af hans Folk, som jo hiertelig
begræd hans Død, og ligesom bebrejdede Him-
melen, at den saa tidlig havde berøvet dem ham.
Ja jeg var selv næsten uden for mig selv, og
kan jeg sandelig ikke uden med Nød beskrive den
Bedrøvelse, som denne Skilsmisse forarsagede
mig. Benskabs Pligt paalagde mig nu at bære
Omsoarg for hans Begravelse, og da samme var
forrettet, begav jeg mig tillige med Palm ud
til det Gods, som Greven ved sin Død havde
foræret mig, efterat jeg først havde giort An-
stalt til, at alle de Breve, som indløbe til mig,
maatte blive skikkede ud til mig, og besluttede
jeg, ved mig selv aldrig mere at tage til Bnen
igien.

Jeg

Jeg indrettede nu mine Sager paa en ordentlig Fod, og sandelig, jeg havde fundet levnet fornøjet, hvis ikke min Glæde var bleven forbitret af den Bedrøvelse, jeg følede over at have mistet Eder. Næsten et halvt Aar forløb paa denne Maade. Imidlertid var der indløbet Skrivelser rundt omkring fra alle Stæder i Provinzjerne, men ach! de tiende ikkun til destomere at forøge min Sorg og Bedrøvelse, thi de gik alle ud paa et og det samme, nemlig, at de ingen Oplysning kunde give mig om Eder, jeg troede nu vist, at J, min allerkiereſte Betty, paa een eller anden Maade maatte være omkommen, og at jeg altsaa paa evig Tid havde mistet Eder. Den Bedrøvelse, hvormed jeg dagligen gik og plagede mig, bragte mig omsider i en hæftig Sygdom; Tusinde gange ønskede jeg, at samme vilde skille mig ved et saa kummerlig og menfommelig Liv; men forgieves, jeg maatte i mindre end en Maaned see mig fuldkommen frisk.

Min Tungsindighed begyndte nu alt mere og mere at tiltage, og da jeg mærkede, at samme meget forarsagedes af den Eenlighed, i hvilken jeg levede, besluttede jeg at foretage mig en Rejse udenlands. Jeg stod længe i Uvisshed med mig selv, hvorhen jeg vilde tage Touren; Omsider besluttede jeg at rejse til N**.

Jeg aabenbarede det for Le Palm, han søgte paa alle muelige Maader at faae mig overtalt til at afstaae fra mit Forsæt, men alle hans Forestillinger kunde ikke hielpe, jeg blev ved mit engang sluttede Forsæt; Der var ikkun en Forhindring i Vejen for min Kynse, nemlig mit Gods, jeg maatte anskaffe mig een, der, imedens jeg var borte, kunde forestaae det, og hvem skulde det vel være. Efter nogen Overveelse besluttede jeg, at gjøre Le Palm til Forvalter over Godset, og give ham alle Ting i Hænder; Jeg lod ham vide min Beslutning; Den stakkels Ven blev næsten utroestelig, ach! sagde han, hvor handler De ikke barbarisk, i det De nægter mig at følge med, da De derved gandske unddrager mig Deres Nærværelse. Hvorledes skal jeg kunde leve fornøjet, naar jeg er skilt ved Deres Omgang, ach nej! gjør ikke det, da jeg forsikrer, jeg heller begierer at døe, end at leve foruden Dem. Jeg overvandt ham dog omsider ved at forestille ham, hvor høyt nødvendigt det var, at jeg der kunde have en Ven, den jeg i alle Ting kunde lide paa at drage ligesaa stor Omhu for alle Ting, som om jeg selv var nærværende.

Da jeg nu havde sat alle Ting i den Orden, at jeg med Sikkerhed kunde forlade Godset,

set, lod jeg giøre Anstalt til min Rejse. Jeg fragtede et Skib, og da jeg havde bragt mine Sager til Skibet, begav jeg mig selv om Bord. Rejsen var overmaade behagelig, formedelst det angennemme Vær, som vi havde den hele Vej, og efter saa Dages Forløb kom vi lykkeligen til M * *. Min Skipper skaffede mig Logis hos en Capitain, en Mand, der i Enslighed intet eftergav Hamier, hvorom jeg før har talt. Denne forskaffede mig Bekendskab med adskillige Herrer, iblant hvilke jeg i Besynderlighed udvalgte een ved Navn Hobtly, en Mand, der ved sin store Forstand havde tilbragt sig alles Hønhagelse; Med denne indgik jeg frem for andre et særdeles Venskab. Han stod færdig at begive sig til E * *, udi en Regieringen vedkommende Affaire; Han tilbød mig at følges med. Intet Tilbud kunde være mig mere behagelig end dette, da jeg havde en særdeles Ænst til at rejse. Jeg takkede ham derfor paa det kjerligste, og forsikrede ham, at det skulde være mig en særdeles Fornøjelse, stedse at nyde hans Omgængelse.

Nu giordes alle Ting færdige til vores Afreise; Vi steg om Bord paa et af de kongelige Skibe, som var bestemt til at føre os til E * *, og langede, uden at noget besynderligt mødte

os, lykkeligen til den forenskte Havn. Jeg havde nu næsten opholdt mig i to Maaneder der, da jeg igien begyndte at blive overfaldet af min forrige Melancholie. Jeg besluttede derfor, at begive mig tilbage til N * * igien, da jeg fornam, at det var mig umueligt at naae Hensigten af min Rejse, nemlig mit Sindes Koliighed. Jeg sagde til Hobtly, hvad jeg havde i Sinde, nemlig at forlade ham. Han søgte paa alle muelige Maader at faae mig overtalt til at staae fra mit Forsæt, og bad, at jeg dog vilde opholde mig hos ham, indtil han havde bragt sine Forretninger til Ende, saa kunde vi følges ad. Jeg spurgte ham da, hvor længe han endnu kunde behøve at opholde sig der? Om 3 eller 4 Maaneder, svarede han, tænker jeg vist at være færdig. Dette var et alt for langt Ophold for mig, der nu ikke mere længtes efter noget andet, end at rejse tilbage til N * *. Jeg bad ham derpaa, at tilgive mig, at jeg ikke kunde opfylde hans Ønsker, da vigtige Ting kaldte mig tilbage til mit Fæderneland. Da han nu fornam, at al hans Bøn var forgievet, lod han endeligen af at anmode mig mere derom. Jeg gjorde Anstalt til min Rejse; Jeg var saa lykkelig, at komme med Hr. Capitain Hoffen, hvilken jeg næst Skiebnen har at takke for, at jeg

jeg igien er bleven Ehre af Eder, allerkiereſte Betty. Himmelen være lovet, der efter ſaa mange udfandne Elendigheder dog har ladet os ſamles for at være hinanden til Hielp og Trøſt. Han omfaunede mig derpaa paa det kjerliſte, og med de meſt rørende Ord fornyede vi vores Kierlighed.

Denne Fortæling havde borttaget endeel af Natten, og altsaa begave vi os ſtrax til Hvile. Den anden Morgen meget tidlig, berettede en af Skibsfolkene os, at da han havde været oppe i Toppen og beſlaaet en af Sejlene, havde han langt borte observeret et Skib, ſom han efter Udſeende havde anſeet for en Kaper, og at ſamme havde ſtukket op under en liden Ø. Capitain Hoſley, omendſkiønt han ikke kunde lide paa ſamme Beretning, lod dog ſætte alting i Stand til hans Komme. En Stund ud paa Dagen merkede vi, at Matroſen havde havt Ret i ſin Beretning; thi vi ſaae ſamme Skib for fulde Sejl at ſætte efter os, men, ſaaſom vi baade havde et langt Forſpring for ham, og vort Skib deſuden var en meget bedre Sejler, undgik vi letteligen den foreſtaaende Fare. Natten derpaa fik vi et meget haardt Vær, hvilket foranſagede, at vort Skib blev læſt, vi bleve derfor nedde til at begive os til en liden Ø for at ſaae vort Skib repareret.

Ime

Imedens vi havde dermed at bestille, blev een af de Matroser, vi havde bragt med os fra det andet Skib, angreben af en stærk Sygdom, da Sygdommen var paa det hæftigste, sendte han Bud efter Capitainen med Begiering, at han vilde komme til ham, saasom han havde noget at sige ham af Betydning. Capitainen indfandt sig strax hos ham, og efterat han paa hans Begiering havde sadt sig ned hos ham paa Sengen, aabenbarede han for ham, at han havde været Medvidere i tvende Mord, samt at han var den, der havde stukket hans Skib i Brand, og altsaa var Marsagen til vores Ulykke, han fortalte, at Misundelse over de Penge, som han saae, hans Kamerater havde forhvervet, havde, da han ikke kunde udfinde noget andet Middel til at skille dem ved samme, drevet ham til at fuldføre et saa ugudeligt Anslag.

Capitainen kom strax ind og berettede os dette, og tillige bad os at følge med sig, hvilket vi og gjorde. Vi fandt ham næsten ligesom i et Raserie; Samvittigheden opvaagnede og med For skrækkelse lærde ham at kiende sine mange Forbrydelser, han saae nu, at hans Synder vare tusinde, der alle stod ham aaben, saasom han aldrig havde fortrydt en eneste af dem, eller gjort Fred med sin Gud; Han tabte
Fornuf-

Fornuftens Brug, da han laae paa Bredden af Graven formedelst Enghedens Hefstighed. Ach! et bedrøvet og elendigt Syn, det syntes umueligt, at han kunde frelses, og denne Umuelighed var een af de stærste Ulykker der kunde overkomme ham; Omsider undtes ham dog Fornuftens Brug, Barmhiertighedens Arme udstrakte sig over ham, da han syntes saa got som forloren; Han følede nu, hvad Regelmæssighed i Begierlighederne, og hvad Hellighed i Sæderne der var nødvendig i Livet til at afvende Dødens Forfærdelser, og at ansee dens Komme med et smilende Ansyn. Hans Hjerte blev nu bedrøvet og opfyldt med Frygt, der nærmede sig til Fortvivlelse, da han saae, at hans Uret en kunde gotgjøres; Hans Laster forfulgte ham, Samvittighedens Nag stod færdig at senderlide ham, han mærkede af Erfarenhed, hvad Selskab han efter Døden havde gjort sig skicket til, han saae, at han havde gjort sig ubeqvem til Medlem i den evige Salighed, ubeqvem, siger jeg, thi hvad Smag kan vel en Vellystig finde i Omgang med de herliggjorte Aander, da alle Formaaler ere forsvundne, alle Vellysters Olie borte fra hans Brynde. Den Misundelige vil tørres bort af Sorg ved at betragte de Sandes Lykksalighed; Den Gierrige finder ingen Rigdomme,

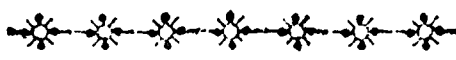
domme, Klagen af Mynten forskaffer ham ingen Anseelse, og Tallet paa Pengene ingen af Salighederne; Bedragere kan der en nyde den grusomme Fornøjelse at bedrage de Uedelige; Nedrige Siæle, Slaver af deres Fordeele kan de finde Fornøjelse i den rene og oprigtige Kierlighed, den største Fordeel Himmelen eier, den Dyd som bliver, naar alle Ting forgaae, naar Haabet er forvandlet til Besiddelse, og Troen til Beskuelse.

Alle disse Betragtninger bleve ham nu forestillede mere levende, mere overbevisende end før, dette satte ham i en salig Bevægelse, han angrede, han bad, han vendte om, han vendte sit Hierte og Siæl til den Gud, som han havde forternet. Ach! hvilken usfatterlig Nytte haver dog ikke den tvivlende Christen af Fornuftens Brug og Begrebernes Klarhed i sin sidste Døds Stund, han blev skildt ved al sin Tvivl, han oplivedes af Forjættelserne, hans Hierte bestyrkedes og forvissedes om, at den Fader og Gud, i hvis Haand han havde befalet sig, vilde antage ham. Han bad os derpaa samtlig at forlade ham hans Forbrydelser, og da vi havde opfyldt hans Begiering, opgav han under Lovsange og Vresukke til Skaberen sin Aand.

Capitain

Capitain Hoffman lod strax ved en af sine Matroser forfærdige en Kiste til ham, og man begrov ham paa Den. Hans Endeligt gav mig Anledning til adskillige gudelige Tanker, og at betraakte, hvilken en Enkelsalighed det er for en Troende, at han kan døe uden Angest, uden Forvirrelse og Bestyrtelse ved Dødens Komme. Ach! tænkte jeg ved mig selv, hvor daarlige ere dog ikke de usle Dødelige, der finde Fornøjelse i at glemme den Told, de bør betale Naturen, og da Eiaelens Udødelighed er den menneskelige Naturs Vre og Enkelsalighed, hvi tales da en derom med den samme betænksomme Munterhed, som de mest behagelige og glædelige Ting; Den Cirkel af Gierninger, som vi ere forbundne til at iagttage i denne Verden, er langt fra saa meget værd, at den skulde drive Eftertanken bort om de adskillige Forlystelser, som det tilkommende Liv haver i Sine, og dog giøre saa mange det. Ach! elendige Mennisker, tænkte jeg, der vil lade Tiden løbe uden at merke den, uden at føle sig selv, og undskyde den indvortes Uro ved at tabe denne Deel af Livet. De vide, at Livet er en kort Vei til en evig Forandring, de ere overbeviste om, at de have kunns Livets indskrænkede Tid til at berede sig dertil, men denne liden Tid er dem saa til Byrde, at de

tænker

tænker kun paa at tabe dem; Det er dem en utrolig Bemeyselse at leve og tænke paa sig selv; Al deres Omfarg er at glemme sig selv, og lade den korte, den dyrebare Tid uden Eftertanke forsvinde ved at besatte sig med Sager, som hindre dem i denne Betragtning. De leve, uden at have lært, hvad Liv og Død er, indtaget af denne Verden glemmer de det Tilkomende, som staaer færdig at rykke dem bort, uden Begreb om Salighedens Nødvendighed, uden at erstatte Uret, og levere uretfærdig erhvervet Guds tilbage, uden at forlige sig med Næsten, og hvad er det vel Under, tænkte jeg, at de ved Dødens Komme sættes i Frygt og Skræk, at Tankerne forvirres i en Mængde Betragtninger, og at ingen Ting overlægges ret, fordi der er alt for meget at betragte.

Jeg sad just i disse Tanker, da min Kiereste og begge Capitainerne kom og bad mig, at følges med over paa Den. Vi steg derpaa i Land, de havde ladet anrette et lidet Maaltid, og da vi havde spist, fornøiede vi os med en liden Spadsere-Tour. Da vi kom et lidet Stykke ind paa Den, fandt vi en Abning i Jorden, ligesom en Kielder, den samme forekom os ligere til at være bygget af Mennesker, end at være dannet af Naturen. Nysgierighed
drev

drev os til at stige der ned, men da vi vel kunde slutte, at den maatte være meget mørk, lod vi os fra Eskibet af bringe nogle Lys. Vi steg derpaa ned i denne Kielder, og gik længe igiennem en Gang uden at observere nogen Forandring, omsider blev vi paa den højre Haand vaer ligesom en Dør; Vi lukkede den op og traadde der ind; Jeg blev til min største Forundring vaer Levningerne af tre døde Legemer. Et lidet Stykke deraf laae paa en Stubbe noget som lignede Papis. Capitain Hosley tog det fat for at see, hvad det var, men det var ligesom Gal, thi saa snart som han rørte ved det, faldt det fra hinanden som Støv, og forbleve vi altsaa uvisse om, hvad det havde været. Vi giættede os allene til, at der maatte have været Mennesker, der ved een eller anden ulukkelig Hændelse var kommen til denne Ø, og at de i Mangel af at blive reddet, havde maattet omkomme af Hunger. Capitain Hosley lod derpaa giøre en Kiste, i hvilken han lod lægge disse Legemer, og nedsatte dem i Jorden. Vi begave os derpaa om Bord, og den anden Morgen hidsede vi Eehl.

Vi fortsatte lykkeligen vor Rejse, og efter en kort Tids Forløb anlangede vi til N * *, som var det Sted, til hvilket Capitainen havde bestemt

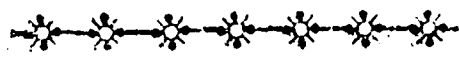
bestemt sin Rejse. Vi tog Afsked med Capitain Hofley, efterat vi rigeligen havde belønnet ham for sin Umage. Den anden Capitain forblev hos Hofley, som ved Hielp af de Benner, han havde i R * *, forskaffede ham et Skib igien. Jeg og min Kiereste logerede os ind hos en Kiøbmand, ved Navn Gierlof for at faae istandsat de Ting, som udfordredes til at fortsætte vor Rejse til E * *. Jeg nød her alle de Fornøielser, som jeg vilde ønske mig; thi der Gierlof og hans Kiereste bleve underrettede om vore Hændelser, vidste de ikke, hvad for Forslystelser de skulde opfinde for at faae os opmuntrede, og til at glemme vore udstandne Gienvordigheder. Den kierlige Omgang, som vi fandt hos disse Folk, opholdt os en lang Tid over den, som vi havde foresat os; Men endelig nødte vore Omstændigheder os til at tænke paa vor Rejse. Vi forskaffede os en Bogn og to Tienere, og begave os paa Benen; Der mødte os intet mærkværdigt paa vor Rejse, og inden en kort Tid saae vi det Gods, som Grev Tassfel havde foræret min Kiereste.

Saa som vi nu havde besluttet at oversfalde Le Palm, saa at han intet skulde vide deraf, opholdt vi os to Mile fra Gaarden, indtil det blev mørk. Vi fastsatte derpaa vores Rejse
igien,

igien, og da vi vare et Bøsseskud fra Gaarden, steg vi af og befalede Tjenerne at holde med Vognen, indtil de fik videre Ordre. Alle Ting gik nu saa stille af, som skee kunde, og merkede Palm ikke det mindste til vor Ankomst, førend vi traadde ind i Kammeret til ham; Han sad ved et Bord og skrev, i det samme kastede han sine Dyne hen til Døren, og da han saae os, gav han et heftigt Skrig af sig. Ach Tourmont! sagde han, allerkiereſte Tourmont! er det Eder, eller en Skygge, der minder mig om, at noget Ondt er Eder vedersfaret. Han sprang i en Hast op af Stolen for at see, om hans Dyne bedrog ham, eller det var saa i Virkelighed; Men hvor blev nu ikke hans Forundring omvendt til Glæde, da han kiendte os. Han omfaunede os paa det kierligſte, og med Taarer bevidnede den Glæde, han fandt over at see os igien. Han ſkiendte lidt paa min Kierſte, fordi han havde forſømt at ſkrive ham til, hvorledes det ſtod til med ham. Han fortalte, at han havde ſkrevet tvende Breve til M**, men intet Svar bekommet, hvilket havde ſadt ham i en ſærdeles Bekymring, da han deraf havde ſluttet, at han enten maatte have forladt M**, eller og at et eller andet uhykkeligt Tilfælde havde mødt ham, og at han nu

H

juſt

just sad og skrev paa det tredie, i Haab, at han dog engang maatte erlange nogen Underretning fra ham. Vi fortalte ham derpaa i Korthed alle Ting, samt at vi havde overlaagt uformodentligen at overrumple ham, for derved at forarsage ham en desto større Fornøielse, naar vi kom saa uformodentligen. Han lod strax anrette et Maaltid, og drog Omsorg for, at vore Sager bleve førte til Gaarden. Vi satte os derpaa til Bords, og fordrevede Maaltidet under de kjerligste Samtaler og med Tak til Forsynet, der saa naadigen havde beviist os sin Hielp og Befrielse paa en Tid, da vi tænkte at være gaadiske forlorne. Vi steg endeligen op fra Bordet, og saasom vi vare meget udmattede af Nensen, begave vi os strax til Hvile.

Dagen derpaa begyndte vi at giøre Anstalt til vores fuldkommen Foreening, og blev samme otte Dage derefter i al Stilhed forrettet paa vort eget Gods. Ingen Tid har været mig fornøieligere end denne; Jeg glemte nu reent alle mine forrige ustandne Gienvordigheder, nu da jeg saae mig Enere af den, som jeg elskede høyere, end mit eget Liv, og som giengieldede min med en ligesaa stor og oprigtig Kierlighed. Jeg skammede mig nu ved min Ufsiensomhed imod Forsynet, der uagtet al min Ufsiensomhed havde ladet

ladet alle Ting udfalde til mit Beste, og jo mere denne min Ustkionsomhed lyste mig i Øjnene, jo mere opvakte det mig til Taknemmelighed imod en saa from og god Slaver. Jeg bad Himmelen at velsigne vort Ægteskab og besluttede, at anvende al min øvrige Levetid allene til hans Ære.

Vi skrev derpaa til Madame Timan, og underrettede hende om vores Tilbagekomst. Denne vor stakkels Veninde indfandt sig nogle Dage derefter hos os paa vort Gods. Hun vidste neppe at udfinde Ord til at tilkiendegive den Glæde, hun følede over at see os fuldkommen foreenede. Imedens hun opholdt sig hos os, besaae vi Godsset, og maatte jeg tilstaae, at der aldrig kunde findes noget, der kunde overgaae det i Behagelighed. Madame Timan opholdt sig hos os i fiorten Dage, hvorpaa hun begav sig hjem igien.

Nu begyndte vi at indrette vore Sager paa en ordentlig Maade. Vi forskaffede alt, hvad som udfordredes til en fuldkommen Huusholdning, og satte alting paa den Fod, som syntes best at kunde tiene til vor Rolighed. Den stakkels Pals, saasom han meente, at hans Nærværelse skulde være os en allene til Bryderie, men maaskee endog til Riedsommelighed,

§ 2

havde

havde vildet forlade os, men vi brakte ham ved vore indstændige Bønner til at forandre sit Forsæt. Nu besluttede vi tre, nemlig jeg, min Kiereste og Le Pals, aldrig at skilles ad, men stedse, i hvad der endog maatte paakomme af Lykke eller Ulykke, at være hverandre til Hielp og Bistand.

Tolv Aar gik nu saaledes hen i de allersødeste Fornøjelser, og uden at jeg merkede ringeste Spor af en umild Lykke. Jeg troede nu gandske vist, at der ingen flere Ulykker kunde møde eller ramme mig. Ach! daarlige Hierte, der saa let kan lade dig indtage af Verdens smigrende og behagelige Forestillinger, og derved blive bragt til gandske at glemme dig selv, og hvad du er, og derved saaledes dykker dig i Søvn, at du en kan see, ja ikke engang giøre dig en Tanke om Faren, førend den pludseligen overfalder dig, og da med eet, saasom den kommer saa uforventendes, og paa en Tid, da du anseer dig som fuldkommen sikker, med eet undertrykker dig, og støder dig til Grunde.

Jeg, som var ofte prøvet, og havde igien nemgaaet saa mange Afsværlinger af Lykken, burde have kiendt dette, og ikke saa let ladet mig forblinde; Men ach! jeg syntes, at min Lykke var saa stor og saa befestet, at ingen Modgangs Storm

Storm kunde berøbe mig samme. Jeg tænkte at være sikker i min Gemahls Arme imod alle de Modgangs Storme, som vilde angribe mig, men jeg glemte, at han var dødelig, og mærkede derfor ikke, at jeg stod færdig at miste ham.

En Dag vare vi inviterede til en Adelsmand, som boede et lidet Stykke fra vort Gods. Under Maaltidet blev min Gemahl angreben af en heftig Melancholie, den han dog ingen Aarsag kunde finde til; Han søgte at dølge den, men forgæves, man mærkede det strax, det forårsagede en Forvirrelse i det hele Selskab. Enhver gjorde sig Umage for igien at faae ham opmuntret, men det lykkedes dem ikke. Han maatte stige op fra Bordet, og jeg fulgtes med ham ned i en liden Have, som var tæt ved Bygningen. Jeg bad ham med de bevægeliaste Ord, at han dog vilde sige mig Aarsagen til hans Bedrøvelse; Ach min Allerkiere! sagde han, jeg forsikrer Eder ved Gud, at det er en Sag, som er mig ubekiendt, og sandelig, jo mere jeg søger efter Aarsagen, jo længere bliver jeg ført bort fra den; Jeg frygter, give Gud! at min Frygt maatte være ugrundet, at det er en Forvarsel for noget Ondt, som skal møde Eder, men Himmelen lade mig aldrig leve den Tid, at jeg skulde see mig skildt ved Eder. Hvad

Smerte for en Elskere, der agter Eder høiere end sit eget Liv, og, som for Eders Rolighed med Glæde opofrer sig til en bestandig Uroe.

Jeg søgte nu paa alle muelige Maader at faae ham overtalt til at lade denne Tanke fare, forestillende ham, hvor høyt fornødent det var baade for hans og min Rolighed at hemme en Bedrøvelse, der ellers kunde foraarsage ham en Engdom, ja maaskee forvolde, at jeg paa evig Tid kunde miste ham. Ach! sagde jeg, hvilken Elendigheds Afgrund vilde I ikke derved førte mig udi, hvad Pine og Bedrøvelse vilde ikke dette foraarsage mig! Han lovede mig at giere sig al Umage for at bortrydde disse Tanker, og saae jeg ham med en ubeskrivelig Glæde lidt efter lidt at blive bedre. Herr Melbye, dette var Adelsmandens Navn, sparede intet af alt det, som kunde tiene ham til Opmuntring, men han sad ved alle disse Fornøelser allene som en fiedsommelig Tilskuer, og skulde han undertiden vise sig munter, var samme saa tvunget, at enhver læt kunde merke hans Forestillelse.

Da jeg nu fornam, at Selskabet i steden for at opmuntre ham, meget mere forøgede hans Tungsindighed, foreslog jeg ham at rense hiem. Han fandtes længe uwillig til mit Forslag, foregivende, at det var en Skam, at han

Han skulde være den, som brød Lauget, og altsaa betog de andre Fornøjelsen. Endelig fik jeg ham overtalt, og vi tog strax Afsked fra Selskabet, og begave os hjem. Jeg havde neppe faaet ham til Sengs, førend han igien blev overfaldet af sin forrige Melancholie, og endtes samme ud paa Natten med en hidsig Sygdom. Jeg lod strax en Express afgaae til P * *, for at hente en af de meest erfarne Læger. Han indfandt sig Dagen derpaa, og forsikrede, at Sygdommen ikke var saa farlig, samt at han forhaabede, inden saa Dage at see ham fuldkommen bragt til Rette igien; Men ach! det var allene for at trøste mig, jeg saae, uagtet hans Løfter, at min Gemahls Sygdom dagligen formeredes, indtil han paa den syvende Dag faldt i et stærkt Raserie. Han forblev i denne Tilstand indtil han den otteende Dag imod Aftenen bekom sine Sandser, og syntes det nu virkeligen, at han igien skulde komme sig, efterdi Sygdommen ikke mere arbejdede med den Foree, som tilforn.

Men ach! denne Forbedring var allene et Forvarsel for Døden. Han blev bedre, allene for at tilkiendegive mig samme og min Ulykssaligheds Fuldkommenhed. Jeg tilligemed Palm og Doctoren sad bestandig ved Sengen hos ham.

Da det nu lakkede imod Midnat, bad han mig, at jeg vilde sætte mig ned paa Sengen hos ham, han rakte mig sin Haand og derpaa omfaannede mig. Min Allerkiereſte! ſagde han, bedroves ikke over det, jeg har at ſige Eder, men loo mig til Beviis paa, at I elſker mig, at I uden Anur med Taalmodighed vil underkaſte Eder en alviis Beſkikkeſe. Jeg merker, det lakker imod Enden, at jeg ſkal forlade dette Jordiske, og omendſkiønt det kan blive anderledes, om Forſynet ſaaledes behøger, ſaa er det dog beſt at foreſtille ſig det, ſom er det viſſeſte. Jeg har lært at kiende Verdens Ubeſtandighed, den ſkal ikke mere bedrage mig til at fæſte mine Tanker paa et forgiengeligt Muld og derved glemme det, ſom er det vigtigſte og fornemſte. Ach nej! jeg har af Erfarenhed lært, hvad et Menneſke er, nemlig en Skygge, ſom idelig er beſkieſtiget med en Mængde Skygger og Forſængeligheder, der ſtedſe følge i Rad efter hinanden; Bort Liv er et Veyr, vi komme ind paa Verdens Skueplads ſom for at viſe os frem, og vi gaae ſtrar bort igien, vi blinke ſom Lynild i Tidernes langvarige Nat, men hvor lidet det Tal af Øneblkke end er, vi behøve, medens vi haſte og ſkynde igiennem Verdens urolige Hav til Ewighedens faſte Land, ſaa mange ere dog de Livets adſkil-

lige

lige Afverlinger, der møde os i Balfartens Ben,
 og gjøre os ukiendelige fra den ene Tid til den
 anden; Livets sødeste Fornødheder findes kun i
 de Hierter, der ere Templer for det helligste,
 Resten, som de drømmende Geister giver Navn
 af Fornødheder og Livets Forlystelser, ere enten
 Afverlinger selv af Livets Afsindigheder,
 da Tidens Rængde forvandler dem til utaalelige
 Byrder, eller og det korte Mellemrum, da den
 ene Plage ligesom rækker den anden Haanden.
 Med hvor stor Gesvindighed vi end løbe igiennem
 Tiden, saa undgaae vi dog ikke Livets Sorge,
 der staaer stillede som i Rad paa begge Sider af
 vor Ben, nogle gribe efter os, men lange os
 ikke, andre ramme os virkelig, de trænge sig
 ind paa os som fortrædelige Følgesvenne, og
 røder hine os kun ved Fingten, saa føle vi disse
 baade som truende forud og som Byrder, der
 prøve vor Taalmodighed. Vi hilses jo af Sor-
 gen, saa snart vi see Lyset, det første, som møder
 os, er Trængsel, det første, vi bliver bekiendt,
 er Angest, den tager fat paa os og vi paa den,
 saasnart vi træde ind i Verden, det er Menne-
 skets Arvedeel, som en Urving fødes til sit Land-
 gods, det er Fødsels Ret af Naturen, vi tage
 den i Besiddelse, saasnart vi fødes. Mange
 maae bide længe, førend de selv kan blive de Rigs-
 domme,

domme, de ere fødte til, mægtige, men denne Arvedeel, Møye og Sorg faaer Mennesket strax i Hænde. Ja hvor mange Sorge kan vi ikke have i saa Timer, vore første Taare kan ansees som Spaadomme for disse Sorge. Vi græde, som om vi tænkte paa, hvad for Trængselsers Strandbredde vi landede ved, i hvad for stormende Hav vi sætte ud, naar vi komme til Verden, og vi blive en qvit, ferend vi lande i Graven. Hvor vil vi sege Fred i Ufreds Land, Glæde i Sorrigs Bolia, her er en vor Hvile, her er en at vente det, som er skult i vort Fæderneland her oven til. Derhen staer al min Længsel, og Himmelen være lovet, jeg merker, at jeg snart skal nyde en Rolighed, som Verdens Tummel ikke skal betage mig; Jeg nægter det ikke, at det jo foruroliger mig, at jeg skal forlade en saa kær og elsket Ægtefælle, men Himmelen skal antage sig Eder, viis, at I elsker mig, i det I holder Maade med Eders Sorg, og ikke bedrøver Himmelen ved Eders Utaalmodighed; Skikker Eder med Hengivenhed udi hans Førelser, saa vil han visseligen vende alle Ting til Eders Beste. Han trykte mig derpaa tæt til sit Bryst, igientog sin forrige Formaning, og bad Himmelen stedse at beskierme mig, og aldrig at unddrage mig sin Hielp og Bistand.

stand. Han slog derpaa Øynene i Benret og sagde: Himmel! jeg befaler mig i din Haand, og med det samme sov han hen.

Jeg blev nu ligesom rasende af Sorg og Bedrøvelse, jeg skreg og klagede mig saa ynkelig, at det maatte have fundet bevæge det haardeste Hierte. Jeg kastede mig i Sengen ved hans Legeme, og ved mine Taarer ligesom søgte at kalde ham tilbage til Liv igien. Palm forsømte intet for at faae mig fra min Gemahls døde Legeme, men jeg var ikke at overtale dertil, over i to Timer laae jeg og vædede ham med mine Taare, indtil jeg omsider, udmattet af Bedrøvelse, faldt i Asmagt. Man bragte mig ind i et andet Kammer, og lagde mig i en Seng. Jeg kom strax til mig selv igien, men allene for destomere at kiende min Ulyksalighed; Endelig blev jeg berøvet al Sands ved en hidsig Feber. Doctoren anvendte alle Midler, og sparede ingen Umage for at faae mig bragt til Rette, men det syntes næsten umueligt. Jeg forblev i mit Raserie, og havde jeg undertiden lidt Brug af min Fornuft, anvendte jeg samme allene til at begræde en kier og elsket Gemahls Død.

Doctoren og Palm forsømte intet Øjeblik, naar de fornam, at jeg var saavidt ved mig selv, at jeg kunde sandse, at give mig den
fornødne

for nødne Trøst, men jeg var saa overmandet af Sorg og Bedrøvelse, at jeg ikke kunde tage derimod, da jeg syntes, intet var i Stand til at veie op mod det Tab, som jeg havde lidt, og endtes samme dermed, at jeg igjen forfaldt til mit forrige Noserie.

Jeg forglemte nu gandske og aldeles de Formaninger, som den kierlige Elskere saa tro-
ligen for sin Død indprentede mig, og merkede ikke, at jeg begik den største Forbrudelse imod hans Kierlighed ved at bryde det Løfte, jeg havde givet ham; Men hvad Under, at jeg glemte dette, da jeg gandske reent havde tilside-
sat min Pligt imod Forsynet, og forgiettet de mange tusinde Belgierninger, mig af samme vare beviiste; Men alt dette var reent forglemt, og jeg stod færdig igjen at fortørne Slaberen ved min Utafnemmelighed. Ach! hvor lidet kan man dog stole paa sig selv, jeg, som tilforn havde anseet mig mægtig til at gaae de største Fa-
rer i Møde, faldt, da den første rammede mig. Jeg som saa Dage tilforn havde besluttet med Taalmodighed at underkaste mig Forsynets Vil-
lie, knurrede nu mod dens Beslutninger; Ach! daarlige Hjerter, der vil rose sig af sin Stand-
haftighed, førend de endnu have viist Prover derpaa.

Trende

Trende Uger forløb i denne Tilstand, imidlertid maatte Palsm drage Omsorg for at faae min Gemahl begravet, og var jeg saa stærk angreben, at alt dette skeede, uden at jeg merkede det, eller vidste det ringeste deraf. Omsider begyndte Sygdommen at legge sig, mit Kaserie forlod mig, og jeg erlangede igien ved Forsynets Hielp og Naade det fuldkomne Brug af min Fornuft. Palsm underrettede mig om, at alle Ting nu vare forbi, samt indstændig bad mig, at jeg dog ikke ved alt for megen Utaalmodighed vilde fortørne Himmelen, og misunde min Gemahl den Rolighed, han nød. Saasom jeg nu havde et fuldkommen Brug af min Fornuft, estertænkte jeg letteligen den Uret, jeg begik mod Forsynet ved at knurre mod dens alvise Beslutninger, og, da jeg estertænkte de utallige Belgierninger, det havde bevist mig, og at den fornemmeste Kierlighed, jeg kunde bevise min afdøde Gemahl, var paa det nøjeste at efterleve hans Formaninger, anbefalede jeg mig Himmeles Beskyttelse med Bøn og Suk om Forladelse for min Utafnemmelighed, og bad, at den aldrig vilde unddrage mig sin Naade, men fremdeles som forhen bevise mig Elendige sin Hielp.

Jeg

Jeg fandt herved hos mig selv en Rolighed med Forvisning, at Himmelen i Naade vilde antage sig min Sag, og føre alle Ting med mig til den Ende, at dens Vre derved maatte befordres og min Belfærd forfremmes. Dette hjalp ikke lidet til at lette min Sygdom i det udvortes. Jeg blev hver Dag bedre og bedre, og paa den niende Dag derefter forlod Doctoren mig; Jeg saae mig nu gandske kort Tid derefter fuldkommen frisk, jeg følede vel Tabet af en saa kier og høntelstet Gemahl, men jeg vogtede mig dog for at vise mig utaalmelig. Jeg besluttede at opofre al min øvrige Levetid til Skaberens Vre, og paa det at intet af verdslig Haandtering skulde forhindre mig derudi, besluttede jeg, at begive mig i et Kloster. Jeg fuldførte og strax mit Forehavende, og lod gjøre alle mine Sager i Penge, undtagen det Gods, som jeg beboede, hvilket jeg, saasom det var min Gemahl foræret, igien forærede til Palsm, som noget, han skulde have til en Erindring af det Venskab, der havde været imellem os. Pengene deelte jeg i tvende Dele, begge bleve satte ud paa Renter; Renterne af den ene Deel blev beskikket til fattige Børns Opdragelse i L * * *, og de andre forbeholdt jeg mig selv til Ophold for min øvrige Levetid.

Da jeg nu havde indrettet mine Sager paa denne Maade, aflagde jeg enhver af mine
Tienere

Tienere med en Dorceur for deres Troeskab, og gav dem Afsked, for beholdende mig allene en Pige til min Opvartning. Jeg stod nu i Uvished, hvilket Kloster jeg vilde udvalge, som Boepæl for min øvrige Levetid; Omfæder faldt mit Val paa et, som var nogle Mile fra det Stæd, hvor jeg opholdt mig, og som var stiftet for adelige Fruentimmer af en gammel Adelsmand, ved Navn Wildeslef, hvoraf Klosteret havde sit Navn. Palm søgte paa alle muelige Maader at bringe mig til at afstaae fra min Beslutning ved at forestille mig, at det Stæd, hvor jeg opholdt mig, kunde forskaffe mig ligesaa stor Rolighed, og at jeg i det mindste kunde her finde mange Fornøielser, som paa det andet Stæd blev mig betagen, men da han endelig merkede, at jeg var gandske uvillig dertil, overlod han mig gandske til mig selv. Jeg begav mig derpaa til Klosteret, hvor jeg fandt alt, hvad som kunde tiene mig til min Roligheds Befordring.

Jeg lever her fornøjet, da der er intet, som forstyrrer min Rolighed. Lykkens Smigren skal nu ikke mere bedrage mig, Rigdom og Hønhed en forblinde mig; Ach nej! jeg har af Erfarenhed lært at kiende dets Ubestandighed; Jeg skatterer nu intet højere end min Rolighed, og anvender jeg samme allene til at takke den Gud, der saa ofte har bevist mig sin forunderlige Hielp. Paa det at nu Tiden en skulde

de

de falde mig for lang, har jeg i de ledige Ti-
mer sammenskrevet disse Tildragelser. Jeg haa-
ber, de ikke skal falde Læseren kiedsommelige;
thi, omendskjønt paa sine Steder maatte have
fundet indsnige sig en eller anden Fejl, formo-
der jeg dog den mildeste Dom. Men Læser,
hør, hvad dig raades til Slutning af din Ben-
inde, vil du blive lykkelig, er det fornødent,
at du baner dig Vejen dertil igien-
nem Dyden.

